

tion af alle direkte og indirekte omkostninger, der er forbundet med opgaveudførelsen, og at vederlaget for udførelsen af opgaven mindst svarer til det kalkulerede beløb.

Lovforslaget vil blive fulgt op af regler om, hvilke opgaver der skal udbydes, om fremgangsmåden ved udbud, om specifikation af den udbudte opgave og om kriterier for valg af bud m.v. Der vil endvidere blive fastsat regler om omkostningskalkulation og om regnskabsmæssig registrering af de indtægter og omkostninger, der er forbundet med udførelsen af opgaven, med henblik på afgivelse af en regnskabsmæssig redegørelse herom.

Kommuners og amtskommuners udførelse af opgaver for andre offentlige myndigheder vil være omfattet af den kommunale revision og det almindelige kommunale tilsyn. De kommunale tilsynsmyndigheder vil kunne efterprøve kommuners og amtskommuners beslutninger inden for lovens område og – under visse betingelser – anvende sanktioner efter § 61 og § 61 c i lov om kommunernes styrelse.

Forslaget forventes at medføre en effektivisering for kommunerne og amtskommunerne og for andre offentlige myndigheder i det omfang, de gør brug af de nye muligheder i lovforslaget.

Det forventes, at kommunerne og amtskommunerne ikke i stor stil vil gøre brug af adgangen til at udføre kommunale opgaver for andre offentlige myndigheder efter lovforslaget.

Det foreslås i overensstemmelse med Fornyelsesudvalgets anbefaling, at loven tages op til revision i folketingsåret 1997-98.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til Folketingets velvillige behandling.

**Udenrigsministeren** (Niels Helveg Petersen): Hermed tillader jeg mig for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til lov om oprettelse af Dansk Udenrigspolitisk Institut.  
(Lovforslag nr. L 152).

Lovforslaget indebærer oprettelse af et nyt dansk udenrigspolitisk institut, DUPI. Til instituttets drift foreslås ydet et årligt tilskud fra staten. Samtidig nedlægges Det Sikkerheds- og Nedrustningspolitiske Udvalg og det hidtidige Dansk Udenrigspolitisk Institut. Den nye selvvejende institution foreslås kaldt Dansk Udenrigspolitisk Institut (DUPI). Det nye instituts overordnede formål skal være at styrke en uaf-

hængig dansk forskningsindsats i udenrigspolitiske forhold, at udarbejde analyser efter anmodning fra enten regering, Folketingets Udvalg vedrørende Dansk Sikkerhedspolitik eller på eget initiativ, at virke som forbindelsesled mellem dansk og udenlandsk forskning samt at formidle forskningsresultater. Desuden skal instituttet medvirke ved forskeruddannelse i samarbejde med andre forskningsinstitutioner samt gennemføre videreuddannelse for instituttets brugere. Det foreslås, at instituttet yder økonomisk støtte til aktiviteter inden for instituttets formål, herunder til debat- og oplysningsvirksomhed.

Instituttet foreslås ledet af en bestyrelse, der fastlægger instituttets forskningsstrategi og arbejdsopgaver samt godkender budget og regnskab. Bestyrelsen består af 13 medlemmer sammensat af formanden, fire embedsmænd, seks forskere og to medarbejderrepræsentanter. Formanden udpeges af udenrigsministeren. Embedsmands- og forskermedlemmerne beskikkes af udenrigsministeren i deres personlige egenskab. Bestyrelsesmedlemmerne beskikkes for en 4-årig periode og kan genbeskikkes for yderligere en periode. Derefter kan de først beskikkes på ny efter mindst fire års forløb.

Instituttets daglige ledelse foreslås forestået af en direktør, der udnævnes af udenrigsministeren efter indstilling fra bestyrelsen.

Til bestyrelsen knyttes et bredt sammensat repræsentantskab på indtil 30 medlemmer, der beskikkes af udenrigsministeren for en periode af fire år.

De nærmere regler for instituttets virksomhed fastsættes i en statut, der godkendes af udenrigsministeren efter indstilling fra bestyrelsen.

Instituttets regnskaber revideres af rigsrevisionen.

Idet jeg henviser til lovforslaget og de ledsagende bemærkninger, skal jeg anbefale forslaget til det høje Tings velvillige behandling.

**Kim Behnke** (FP):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om godkendelse af statslige overenskomster.  
(Beslutningsforslag nr. B 42).

Jeg henviser i øvrigt til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

**1) Spørgsmål til ministrene.**

**Spm. nr. S 642**

1) Til udenrigsministeren af:

**Kristian Thulesen Dahl (FP):**

»Vil udenrigsministeren redegøre for regeringens holdning til Europa-Parlamentets talrige forsøg på at misbruge sin kompetence til i de for magtfordelingen helt uvedkommende sager at kræve mere magt til sig selv, herunder meddele, om regeringen på denne baggrund vil arbejde for, at Europa-Parlamentets magt begrænses ved regeringskonferencen i 1996?«

**Kristian Thulesen Dahl (FP):**

Når jeg ønsker at stille dette spørgsmål til udenrigsministeren, er det, fordi der jo foregår den løbende forfatningskamp mellem EU's institutioner, som vi bl.a. har set udspillet i forbindelse med den godkendelse af Kommissionen, som skal finde sted i Europa-Parlamentet.

Det kan selvfølgelig være legitimt at tage en kamp om, hvor magten skal placeres i EU, men vi finder, det er helt urimeligt, at man tager sager, som er forfatningskampen uvedkommende, som gidsler i spillet for at få større magt til Europa-Parlamentet. Jeg frygter, at Europa-Parlamentet på den måde får tiltaget sig en indflydelse, som det egentlig ikke skal have efter de regler, der findes, altså får indirekte indflydelse.

Derfor er jeg meget interesseret i at høre, om udenrigsministeren vil give en redegørelse for, hvad regeringen kan gøre for at modvirke den tendens.

**Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):** Lad mig som indledning understrege, at kompetencefordelingen mellem EU's institutioner er fastlagt i Traktaten om Den Europæiske Union og således kun kan ændres i overensstemmelse med de regler om traktatændring, der findes i traktatens artikel N. Der findes ikke andre metoder til ændring af kompetencefordelingen.

Regeringen finder samtidig, at gennemførelsen af EU-samarbejdet på grundlag af den kompetencefordeling, der er fastlagt i traktaten, kræver og forudsætter et tæt og konstruktivt samarbejde mellem institutionerne, herunder især Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen. Dette indebærer bl.a., at der helt naturligt må tages hensyn til Europa-Parlamentets syns-

punkter, som må indgå i forbindelse med Rådets og Kommissionens stillingtagen til de forslag, der skal behandles i samarbejdet.

Den danske regerings forhandlingsgrundlag på regeringskonferencen i 1996 fastlægges som bekendt i et samarbejde mellem regeringen og Folketingets partier i løbet af efteråret 1995.

I øvrigt kan jeg oplyse, at Parlamentet her til formiddag med et stort flertal har godkendt Kommissionen.

**Kristian Thulesen Dahl (FP):**

Jeg vil gerne sige udenrigsministeren tak for redegørelsen, og ud over det vil jeg gerne spørge, om ikke udenrigsministeren finder, at der er risiko for en glidebane, hvor kompetencen mellem institutionerne ikke kun fastlægges, når der er forhandlinger om traktatgrundlaget, men reelt også bliver fastsat i praksis som følge af de magtkampe, der foregår.

På baggrund af den diskussion, der har været, lovede Jacques Santer i sin tale i går Parlamentet, at Kommissionen ville give Parlamentet større indflydelse og tage større hensyn til dets ændringsforslag. Bliver der ikke derved en risiko for, at Parlamentet i praksis får større indflydelse, end det er tillagt i traktatgrundlaget? Og er det ikke også noget, regeringen må tage med i sine overvejelser og må reagere imod?

**Kent Kirk (KF):**

Jeg vil gerne spørge udenrigsministeren, om man – når man nærlæser kommissionsformand Santers tale i går – på nogen måde kan udlede af den tale, at Kommissionen har pantsat noget af sin handlefrihed til Europa-Parlamentet.

Og hvis udenrigsministeren kan svare bekræftende på det spørgsmål, vil jeg spørge yderligere: Med hensyn til det, der er foregået under høringerne af de enkelte kommissærer og de efterfølgende diskussioner mellem parlamentarikerne og Kommissionen – har der her på nogen måde været tale om, at Europa-Parlamentet har misbrugt sin magt i forbindelse med den procedure?

**Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):**

Til hr. Thulesen Dahl vil jeg gerne sige, at så længe EF- og EU-samarbejdet har eksisteret, er der altid foregået en diskussion mellem institutionerne om magtfordelingen. Det er en diskussion, der er lige så gammel som institutionerne selv, og den vil fortsætte i mange år endnu.

Jeg er ikke bange for, at der sker en udglidning. Maastricht-Traktaten har nu været i kraft i ca. 1½ år, og jeg mener ikke, der har været tale om nogen kompetenceglidninger i den tid. I hvert fald er det den danske regerings holdning, at det, vi har at holde os til, er det, der er aftalt og nedfældet i traktaten.

Til hr. Kent Kirk vil jeg sige, at Kommissionen ikke har pantsat sin vilje eller sine muligheder i Parlamentet; men det er rigtigt, at Kommissionens formand – kan man sige – har stillet Parlamentet i udsigt, at man vil inddrage det i afgørelserne, så Parlamentet f.eks. skal have mulighed for at udpege den kommende kommissionsformand. Men det står der ikke noget om i traktaten, og det er derfor heller ikke noget, Kommissionens formand kan love Parlamentet.

#### **Kristian Thulesen Dahl (FP):**

Jeg vil gerne spørge udenrigsministeren, om jeg skal tolke udenrigsministerens svar således, at regeringen ikke finder anledning til at udtale nogen form for kritik af Europa-Parlamentets handlemåde under de seneste dages diskussioner.

Samtidig vil jeg spørge, om regeringen dermed også er uenig med bl.a. formanden for Europaudvalget, hr. Ove Fich fra Socialdemokratiet, som i meget klare vendinger har taget skarpt afstand fra den måde, Europa-Parlamentet har diskuteret valget af den nye Kommission på.

#### **Kent Kirk (KF):**

Jeg siger tak for svaret fra udenrigsministeren, og så vil jeg godt spørge, om udenrigsministeren ikke finder, at det, som Kommissionen har givet udtryk for via kommissionsformandens tale i går, netop er, at Kommissionen er indstillet på at formidle samarbejdet mellem Europa-Parlamentet og Ministerrådet, og at det er en af Kommissionens vigtigste opgaver at sørge for, at det samarbejde kommer til at foregå så gnidningsløst som overhovedet muligt.

Og så til det sidste, som udenrigsministeren nævnte om, at hr. Santer mener, at Europa-Parlamentet næste gang skal stemme om, hvem der skal være kommissionsformand. Er det ikke rigtigt forstået, at det kan hverken Kommissionen eller Parlamentet bestemme? Er det ikke regeringerne, der bestemmer, hvordan den procedure skal være? Det er formentlig et emne, der vil komme op i forbindelse med regeringskonferencen, men er det ikke regeringerne og de

nationale parlamenter, der bestemmer, hvordan Traktaten skal se ud, og hvordan de traktatmæssige forhold mellem institutionerne skal være? Er det ikke korrekt forstået?

**Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):** Jeg finder ingen anledning til at udtale kritik af det, der er foregået. Et nyvalgt Parlament har afprøvet sine grænser, og der er kommet et resultat. Kommissionen er nu godkendt, og jeg finder hverken anledning til at kritisere Parlamentet eller Kommissionens formand i den anledning.

Til hr. Kent Kirk vil jeg sige, at jeg kan bekræfte, at kommissionsformanden lagde stor vægt på i sin tale, at Kommissionen skulle formidle et godt samarbejde med både Parlamentet og andre institutioner, og det er selvfølgelig en vigtig side af Kommissionens arbejde. Jeg kan også bekræfte, at det i henhold til Traktaten kun er regeringerne, der udpeger Kommissionens formand.

Hermed sluttede spørgsmålet.

#### **Spm. nr. S 643**

2) Til udenrigsministeren af:

**Søren Søndergaard (EL):**

»Kan udenrigsministeren oplyse Folketinget om baggrunden for, at Udenrigsministeriets embedsmænd har været ude af stand til at finde en adresse og en hertil hørende bygning i Beograd, der er kendt af alle og enhver?«

#### **Skriftlig begrundelse**

Af artikler i dagbladene Information og B.T. samt udsendelser i Radio Gladsakse i de seneste uger fremgår det, at den pågældende adresse (med dertil hørende bygning og telefonnummer) ikke alene eksisterer, men også er til at finde via en opringning til Telecom Danmarks udlandsoplysning.

**Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):** Baggrunden for den sag, som hr. Søndergaard rejser her, er, at Udenrigsministeriet af Flygtningævnets er blevet anmodet om at vurdere ægtigheden af et dokument, der er blevet fremlagt i en konkret asylsag vedrørende en serbisk militærnægter.

Udenrigsministeriet har i den sammenhæng svaret Flygtningenævnet, at man ikke kender nogen myndighed med det i dokumentet benyttede navn eller med bopæl på den i dokumentet anførte adresse i Beograd.

Som det vist efterhånden vil være bekendt, anser Udenrigsministeriet på grundlag af samtlige foreliggende oplysninger ikke dokumentet for at være ægte. UNHCR har i øvrigt også skriftligt givet udtryk for, at dokumentets indhold på en række punkter afviger fra det, man måtte forvente at finde i et ægte dokument.

Årsagen til, at Udenrigsministeriet har været ude af stand til at finde den i hr. Søndergaards spørgsmål omtalte bygning, hvor myndigheden skulle have til huse, er den enkle, at bygningen ikke ligger på den opgivne adresse. Til hr. Søndergaard kan jeg oplyse, at der på den opgivne adresse ligger en lagerplads for byggematerialer og findes nogle skure, der bebos af hjemløse. Jeg kan endvidere anføre, at UNHCR – i modsætning til hvad man tidligere har anført – nu skriftligt har erklæret sig enig i, at den i dokumentet anførte adresse er forkert. Derimod ligger der på et andet nummer i samme gade en stor bygning, der benyttes af politiet, som imidlertid ikke har haft noget at gøre med den foreliggende sag.

Hvis man ringer til de af spørgeren – men altså ikke i dokumentet – omtalte telefonnumre, får man fat i forsvarsministeriet. Men forsvarsministeriet har dels et andet navn end det, der er anført i dokumentet, dels adresse et helt andet sted i byen.

Spørgsmålet har baggrund i en konkret sag, som stadig er til behandling af udlændingemyndighederne, og hvor der skal afgives yderligere oplysninger fra Udenrigsministeriet. Jeg ser mig derfor ikke i stand til at fremkomme med flere detaljer i sagen.

**Søren Søndergaard (EL):**

Jeg ville godt have takket udenrigsministeren for svaret, men jeg synes ikke rigtig, der var noget svar i besvarelsen.

Derfor vil jeg prøve at spørge udenrigsministeren: Kan udenrigsministeren forklare, hvad baggrunden er for, at når man har ringet til Telecom Danmark og anmodet om at få opgivet telefonnummeret på den pågældende adresse, kan man ringe og snakke med de myndigheder, der er omtalt som værende relevante for sagen? Hvad er baggrunden for, at man kan få de oplysninger ved at ringe til Telecom Danmark, sådan som flere danske dagblade og flere danske enkeltpersoner har gjort? Udenrigsministeren har jo fået skriftlig besked om, at det er sket.

**Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):** Jeg kan gentage, at hvis man ringer til de af spørgeren omtalte telefonnumre, får man fat i forsvarsministeriet, som dels har et andet navn end det, der er anført i dokumentet, dels har adresse et andet sted i byen. Det er de oplysninger, jeg kan give spørgeren.

Og jeg vil gerne understrege på ny, at da der er tale om, at Udenrigsministeriet skal afgive yderligere udtalelser i sagen, ser jeg mig ikke i stand til at fremkomme med flere detaljer.

**Søren Søndergaard (EL):**

Jeg vil godt tillade mig at spørge udenrigsministeren, om han personligt står inde for den besvarelse, han giver her. Jeg synes, det kunne være interessant at vide, om det er en besvarelse, hvor udenrigsministeren ligesom er gået personligt ind og har undersøgt sagen – mere af hensyn til at få en præcis klarlægning af karakteren af de udtalelser, udenrigsministeren kommer med her.

**Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):** Det følger af de almindelige regler for ministres ansvar, at det svar, jeg her afgiver, er afgivet på mit eget ansvar.

Hermed sluttede spørgsmålet.

**Spm. nr. S 571**

3) Til justitsministeren af:

**Svend Aage Jensby (V):**

»Vil ministeren tage initiativ til, at Vestre Landsrets dom af 8. december 1994, hvorved en voldtægtsdømt libanesiser ikke blev udvist, bliver indbragt for Højesteret?«

**Skriftlig begrundelse**

Den i spørgsmålet nævnte landsretsdom er afsagt med dommerstemmerne 3-3 og var en ændring af byrettens dom, hvorved der var truffet afgørelse om udvisning af den dømte. På den baggrund og da landsrettens dom har principiel og almen interesse, forekommer Højesterets stillingtagen relevant.

**Svend Aage Jensby (V):**

Den dom, som har foranlediget mit spørgsmål, drejer sig om en libanesiser, som er straffet gentagne gange i Danmark for røveri og vold. Nu

havde han i en lang række tilfælde helt meningsløst voldtaget unge piger, bl.a. to, der var under 15 år, og ødelagt disse pigers liv. Med dommerstemmerne 3-3 besluttede Vestre Landsret, at denne mand ikke skulle udvises, selv om han var blevet det i byretten.

Derfor spørger jeg nu justitsministeren, om ikke ministeren finder, at en sådan afgørelse er så forargelig og er af så principiel og særlig betydning, at den bør indbringes for Højesteret. Det har ministeren kompetence til at træffe bestemmelse om.

#### **Justitsministeren (Bjørn Westh):**

Jeg kan oplyse, at den omhandlede Vestre Landsretsdom af 8. december 1994 har været forelagt Rigsadvokaten af statsadvokaten i Aalborg, og at Rigsadvokaten ikke har fundet tilstrækkeligt grundlag for at ansøge Justitsministeriet om tilladelse til at indbringe sagen for Højesteret.

Afgørelsen fastslår, at betingelserne for udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 2, ikke er opfyldt, og afgørelsens udgangspunkt er en helt konkret vurdering af domfældtes kriminalitet og ikke en mere principiel stillingtagen til udlændingelovens bestemmelser om udvisning. Rigsadvokaten har derfor skønnet, at sagen ikke var egnet til en yderligere prøvelse for Højesteret.

Situationen er altså den, at der ikke foreligger en ansøgning til mig om tredjeinstansbehandling, og jeg har derfor ikke haft anledning til at vurdere, om denne sag skulle prøves ved Højesteret. Jeg kan i øvrigt oplyse, at ansøgning om behandling ved tredje instans skal være indgivet inden ankefristens udløb, og i denne sag er 2-ugers-fristen altså for længst overskredet.

#### **Svend Aage Jensby (V):**

Det fremgår jo af retsplejelovens § 966, at justitsministeren i særlige tilfælde kan give anketilladelse i helt op til ét år efter dommens afsigelse, og derfor finder jeg ikke, det er noget problem.

Hvor grov skal kriminaliteten være i dette land, før justitsministeren som øverste myndighed kan gribe ind ifølge de bestemmelser, som fremgår af retsplejelovens § 98, og som i øvrigt også fremgår af forarbejderne til den ændring af retsplejeloven, der skete for et par år siden med lovforslag nr. L 184 i samlingen 1991-92? Hvor grov skal forbrydelsen være, før justitsministeren vil gribe ind? Nu er anledningen her.

#### **Justitsministeren (Bjørn Westh):**

Det er korrekt, at justitsministeren – altså jeg – ifølge loven kan give anklagemyndigheden, i dette tilfælde altså Rigsadvokaten, pålæg i relation til behandling af konkrete straffesager; det er retsplejelovens § 98, stk. 3, det handler om. Men alle mine forgængere har været, og jeg selv er af principielle grunde yderst tilbageholdende med at intervenere i anklagemyndighedens behandling af konkrete sager.

Hertil kommer som sagt, at den almindelige frist på 2 uger fra dommens afsigelse, der gælder for anklagemyndighedens ansøgning om tredjeinstansbehandling, for længst er overskredet. Efter den faste praksis, der følges i ministeriet, og som også spørgeren kender, gives der i de tilfælde, hvor 2-ugers-fristen er overskredet, alene anklagemyndigheden tredjeinstansbevilling, når der er tale om helt kortvarige overskridelser af fristen, som er begrundet i undskyldelige omstændigheder fra anklagemyndighedens side.

På den baggrund vil det efter min opfattelse være forkert at intervenere i denne helt konkrete sag nu.

#### **Svend Aage Jensby (V):**

Jeg er enig med ministeren i, at justitsministeren bør være tilbageholdende med at gribe ind i det system, anklagemyndigheden er opbygget efter; men jeg spørger alligevel, fordi der kan gives anketilladelse efter retsplejeloven, hvis ministeren vil.

Jeg spørger: Hvor grov skal en sag være, og hvor mange mennesker skal krænkes? Hvorledes skal vi skabe forståelse for, at Danmark skal modtage de mange udlændinge, vi gør? Hvor meget skal der til, for at justitsministeren vil gøre den undtagelse, som jeg er enig i skal være en undtagelse? Hvor grov skal forbrydelsen være?

#### **Justitsministeren (Bjørn Westh):**

Det er i og for sig mere et spørgsmål om det principielle end om selve sagen.

Jeg er enig i, at der her er tale om en meget grov sag, og der er også faldet en streng dom. Men det afgørende er det principielle, når man giver tredjeinstansbevilling. Er der noget principielt, som Højesteret skal tage stilling til, i denne sag, eller er det en konkret bedømmelse af den konkrete sag?

**Jens Løgstrup Madsen (V):**

Finder justitsministeren ikke, det er rimeligt, at der i sager, hvor folk er dømt for en så grov forbrydelse, finder udvisning sted? Og vil ministeren, hvis der i lignende sager ikke finder udvisning sted, tage initiativ til, at lovgivningen bliver ændret, så det kan ske, når der bliver begået så grove forbrydelser?

**Justitsministeren (Bjørn Westh):**

Det spørgsmål drejer sig, så vidt jeg kunne høre, om noget under indenrigsministerens ressort. Jeg skal derfor afholde mig fra at svare på det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

**Spm. nr. S 638**

## 4) Til indenrigsministeren af:

**Svend Aage Jensby (V):**

»Finder ministeren som chef for Direktoratet for Udlændinge, at Vestre Landsrets dom af 8. december 1994, hvor en libaneser, der blev fundet skyldig i en række grove seksuelle overgreb over for ganske unge piger, blev idømt fængsel i 3 år og 6 måneder, men ikke blev udvist, bør indbringes for Højesteret?«

**Skriftlig begrundelse**

Den i spørgsmålet nævnte landsretsdom er afsagt med dommerstemmerne 3-3 og var en ændring af byrettens dom, hvorved der var truffet afgørelse om udvisning af den dømte. Højesterets stillingtagen til fortolkningen af udlændingelovens § 22, nr. 2, forekommer i en så alvorlig sag påkrævet.

**Svend Aage Jensby (V):**

Indenrigsministeren har været til stede og har hørt begrundelsen for mit spørgsmål til justitsministeren, og den konkrete sags faktiske omstændigheder behøver jeg derfor ikke at gentage.

Men det er jo således, at Direktoratet for Udlændinge skal have forelagt de sager, hvor spørgsmålet om udvisning kan komme på tale. Det har denne sag også været, og jeg vil derfor gerne spørge indenrigsministeren, om hun som chef for Direktoratet for Udlændinge mener, at en sådan dom er rimelig og naturlig, og om hun er enig med mig i, at den bør søges indbragt for Højesteret.

**Indenrigsministeren (Birte Weiss):**

Det er jo fremgået af den ordveksling, der netop har fundet sted, at det er under justitsministerens ressort, den type beslutninger tages, så det vil jeg ikke begive mig dybere ind i.

Til gengæld vil jeg gerne benytte lejligheden til at lægge op til en bred drøftelse af, hvorvidt udlændingelovens regler om udvisning af udlændinge er gode nok. Jeg har givet en tilkendegivelse herom over for Folketingets Retsudvalg, da jeg var i samråd den 10. januar, og jeg vil understrege, at vi i den forbindelse bør diskutere, om der er behov for lovinitiativer på området.

Derudover vil jeg godt benytte lejligheden til at sige, at det er min grundlæggende holdning, at principperne i udlændingeloven om differentierede regler om udvisning er godt og rigtigt skruet sammen. Men jeg synes, der er grund til meget nøje at følge domstolenes udvisningspraksis, og jeg er derfor, som antydet før, i færd med at forberede en mere generel drøftelse med Folketingets Retsudvalg om de tiltag, der skal laves over for kriminelle udlændinge.

Jeg forestiller mig, at vi kan drøfte, om udvisningsreglerne, sådan som de er udformet i dag er tilstrækkelige til at sikre det, der har været lovgivernes intentioner. Jeg vil gå meget fordomsfrit ind i en sådan gennemgang af reglerne på området og deres virkning. Man skal blot huske på, at udvisningsreglerne altid må udformes sådan, at de giver mulighed for en helt konkret stillingtagen, hvor man især afvejer kriminalitetens grovhed over for tilknytningen til det danske samfund, de familiemæssige hensyn, og hvad der ellers kan være tale om.

Men som det er fremgået af min besvarelse, mener jeg, at dette er et område, som påkalder sig vor fælles politiske opmærksomhed.

**Svend Aage Jensby (V):**

I denne sag er udvisningsspørgsmålet afgjort efter bestemmelsen i udlændingelovens § 22, nr. 2, hvoraf det fremgår, at en udlænding, der vedholdende har begået grov kriminalitet, kan udvises. Denne mand er straffet for røveri og vold, har begået disse grove forbrydelser over en lang periode og har også truet et vidne.

Jeg spørger indenrigsministeren: Hvor grov skal kriminaliteten være, for at ministeren øjeblikkelig vil tage initiativ til at ændre lovgivningen? Vil ministeren på grundlag af denne konkrete sag tage initiativ til en lovændring i denne folketingssamling?

**Indenrigsministeren (Birte Weiss):**

Det ligger jo sådan, at det som forberedelse til lovgivning er fornuftigt at se ikke blot på enkelttilfælde, men også på de tendenser, der kan være i udviklingen. Det er baggrunden for, at jeg har indbudt Folketingets partier til en drøftelse af, hvilke konklusioner der kan drages ud over dem, der kan drages af den enkelte sag.

Jeg synes, det må være i vores fælles interesse at få drøftet på tværs af partiskel, om der ligger nogle tendenser her, som påkalder sig så stor politisk opmærksomhed, at vi skal ændre lovgivningen. Før denne drøftelse har fundet sted, synes jeg, det vil være for vidtløftigt at give en tilkendegivelse, som kun var enten et ja eller et nej. Men omvendt vil jeg godt sige – og jeg tror, det må være fremgået af det, jeg har sagt her – at det er noget, som både ministeriet og jeg følger med stor opmærksomhed.

**Svend Aage Jensby (V):**

Befolkningen og mit parti ønsker, at en så alvorlig sag fører til politiske tiltag. Skal jeg forstå ministeren sådan – og jeg kan så godt lide at få klare svar, ofte kan man svare med ja eller nej – at ministeren vil foranledige, at lovgivningen bliver ændret på grundlag af denne konkrete sag? Jeg taler ikke om at indbyde til forhandlinger. Vil ministeren tage disse initiativer? Ja eller nej?

**Indenrigsministeren (Birte Weiss):**

Jeg har aldrig ment, det er noget godt princip at lovgive på baggrund af enkeltsager. Men som det fremgik af det svar, jeg netop har givet, må vi – og »vi« er i den forbindelse de politiske partier – i fællesskab vurdere, om der ud over denne enkelte sag har været tilfælde, der giver anledning til, at vi skal ændre lovgivningen.

Som jeg sagde i mit første svar, vil jeg være meget åben i en sådan drøftelse, og derfor må det være Folketingets partier i fællesskab, som tager stilling til spørgsmålet om ny lovgivning.

Men jeg er aldeles enig med spørgeren i, at det er en grov kriminalitet, der har været tale om. Der har været tale om gentagen kriminalitet og en krænkelse af en art, som er aldeles uacceptabel, og det er baggrunden for, at jeg mener, at vi nu skal prøve at gennemgå ikke blot denne sag, men også øvrige sager, der kan sammenlignes med den. Når vi har gjort det, mener jeg, at vi kan tage stilling til, om der skal ske ændringer i lovgivningen.

**Jens Løgstrup Madsen (V):**

Indenrigsministeren må kunne give et klart og tydeligt svar på, om personer, der er dømt for en forbrydelse af denne karakter, skal udvises. Om dansk lov skal være således, at personer, der er dømt for forbrydelser af denne karakter, bliver udvist, må indenrigsministeren kunne give et rimeligt klart svar på.

**Indenrigsministeren (Birte Weiss):**

Det er et klart svar at sige, at vi her i Folketinget ikke plejer at lovgive på baggrund af én enkelt sag, hvor der har været en fra reglen afvigende afgørelse ved en domstol. Vi er forpligtet til, inden vi skrider til lovgivning, at skaffe os et præcist overblik over, om det er en tendens, der er tale om, eller om det er et enkeltstående tilfælde. Og jeg mener, at der i mit svar er givet udtryk for en så stor åbenhed, at det ser ud til, at vi kan få nogle fornuftige drøftelser mellem regeringspartierne og oppositionen på dette område.

Hvis man skulle have lukket denne sag, skulle man have sagt nej. Men jeg mener bestemt, der er noget, som jeg sagde tidligere, der påkalder sig vores fælles politiske opmærksomhed, og derfor skal der ske nogle drøftelser af, hvorvidt der er baggrund for at ændre lovgivningen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

**Spm. nr. S 639**

5) Til erhvervsministeren af:

**Brian Mikkelsen (KF):**

»Mener ministeren, at landets selvstændige erhvervsdrivende skal udføre gratis arbejde for Danmarks Statistik, mens Danmarks Statistik tjener flere millioner på at sælge oplysningerne videre?«

**Skriftlig begrundelse**

Selvstændige erhvervsdrivende pålægges af Danmarks Statistik at udfylde adskillige formularer, vel at mærke uden at virksomhederne får betaling for den tid, der anvendes til opgaven.

**Brian Mikkelsen (KF):**

Årsagen til spørgsmålet er, at Danmarks Statistik kræver flere og flere oplysninger af de selvstændige erhvervsdrivende, samtidig med at

man er i den paradoksale situation, at Danmarks Statistik sælger oplysningerne videre. De små virksomheder – det kan være fru Jensens tøjboutik på hovedgaden, eller det kan være tørmesteren – bliver nødt til at levere en masse oplysninger til Danmarks Statistik, som tager en masse tid. Det skal de gøre gratis, samtidig med at Danmarks Statistik sælger de oplysninger videre.

Det er baggrunden for spørgsmålet til erhvervsministeren.

**Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):**

Må jeg generelt sige – hvilket er en selvfølgelig – at der i et hvilket som helst samfund er forpligtelser for både borgere og virksomheder, og det er ikke i alle tilfælde sådan, at man får udbetalt kontant godtgørelse for at leve op til de forpligtelser. Det er den ene side af sagen.

Den anden side af sagen er så, at vi faktisk i erkendelse af, at virksomhederne må indberette mange ting til forskellige myndigheder og har meget administrativt arbejde i forbindelse med det, har en virksomhedsgodtgørelseslov, der, så vidt jeg husker, udbetaler lidt over ½ mia. kr. som en slags måske symbolsk godtgørelse; det er dog stadig væk mange penge.

Men det, jeg konkret vil svare spørgeren, er, at når man så ser det fra virksomhedernes synspunkt, og det føler jeg i høj grad er min opgave, er det, synes jeg, bestemt værd at tage endnu en runde, endnu en manøvre på, om vi ikke på nogle områder kan få fjernet nogle af de administrative forpligtelser, virksomhederne har. Det har spørgerens eget parti medvirket til i forbindelse med finanslovaftalen, og vi nedsætter nu et udvalg af lige dele erhvervsfolk og embedsmænd, der i samarbejde med organisationerne skal tage endnu en runde.

Udvalget skulle meget gerne være færdigt til sommer, og i forlængelse heraf kan jeg sige, hvilket i øvrigt står i regeringsgrundlaget, at jeg prioriterer meget højt at få reduceret antallet af administrative belastninger. Jeg hører også især fra mindre virksomheder om problemer med statistikindberetninger. Det er muligt, man kan sanere i antallet af indberetninger. Ud fra en erhvervsmæssig betragtning så jeg det gerne.

Den anden side af udvalgsarbejdet skal handle om, at med hensyn til den administration, der bliver tilbage – for noget bliver der jo, og det er af og til også i virksomhedernes egen interesse – skal vi forsøge, om vi kan gøre det lettere for virksomhederne i så stort et omfang, som det er

muligt. Tanken om erhvervsservicecentre har været nævnt, men det er ikke den eneste løsning.

Det skal være mit svar til spørgeren.

**Flemming Hansen (KF):**

Jeg takker ministeren for et meget venligt og positivt svar.

Jeg vil godt koncentrere mig lidt om dette udvalg, der forhåbentlig meget snart skal nedsættes. Ministeren siger, at det skal sammensættes af erhvervsfolk og embedsmænd i samarbejde med organisationerne. Må jeg spørge ministeren, hvor disse erhvervsfolk skal komme fra, hvis ikke de skal komme fra organisationerne. Og hvis de kommer fra organisationerne, vil ministeren så sikre, at organisationer, der alene repræsenterer meget små erhvervsdrivende, kommer med i dette udvalg? Jeg tænker f.eks. inden for detailhandelen på, at dér repræsenterer Dansk Handel & Service jo alle, men man har også Dansk Fødevareråd, som decideret repræsenterer slagtere, bagere og disse typisk meget små virksomheder med kun én ansat. Det er netop dem – tror jeg – hr. Brian Mikkelsen henviser til har det allerstørste problem. Vil ministeren sikre, at de også kommer med i dette udvalg? Det vil jeg finde rigtigt, for spørgsmålet, som ministeren svarede så positivt på, er jo yderst relevant, kan jeg personlig garantere for.

**Brian Mikkelsen (KF):**

Jeg takker for ministerens positive svar.

Det er et problem, som mange af landets mange tusinde selvstændige oplever hver eneste dag, og spørgsmålet her går konkret på, om man skal have betaling for det ekstra arbejde, man yder.

Det er klart, at vi er enige om, at man skal indlevere et vist antal oplysninger til Danmarks Statistik; det er rimeligt nok. Men nu er det sådan, at Danmarks Statistik kræver flere og flere oplysninger, så spørgsmålet er, om ikke fru Jensen og hr. Jørgensen osv., der har små selvstændige forretninger, og som ikke har overskud til selv at udfylde disse papirer, skal have betaling for at udfylde dem.

**Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):**

Til hr. Flemming Hansen kan jeg for det første sige, at jeg lægger vægt på, at det er selvstændige erhvervsdrivende, der sidder der: dem, der sidder med rudekuverterne og bøvlet. De skal i høj grad repræsentere de små virksomheder;



der skal eventuelt være en repræsentant for de nye virksomheder, eventuelt medhjælpende hustruer og i det hele taget dem, der sidder og bøvler med alt det her. Det er de folk, der konkret sidder med skemaerne, der skal med i selve udvalget.

Derudover skal udvalget som en af sine første gerninger indhente bidrag fra relevante organisationer, og jeg skriver mig meget gerne hr. Flemming Hansens rådgivning bag øret. Det er klart, at det ikke drejer sig om koncernerne og giganterne og de store, for hvem det her ikke betyder nær det, som det forholdsmæssigt gør for en lille virksomhed. Det skal vi være opmærksomme på, og det vil jeg meget gerne give tilsagn om at vi vil være. Det er det, der er hele ideen i udvalgsarbejdet. Det drejer sig om de nye og de små virksomheder, og så har vi taget de mellemstore med, for i international sammenhæng er de jo også små.

Må jeg så sige til den oprindelige spørger, hr. Brian Mikkelsen, at man godt kan overveje muligheden for at give yderligere tilskud til det. Jeg vil dog hellere gå den anden vej og sige: Kunne vi reducere omfanget af det, der forlanges? Tilskud får jo som regel den skæbne, at når der er gået et par år, tager man dem mere eller mindre for givet som indtægt, men man synes stadig væk, det er bøvlet.

Tager vi f.eks. statistikrådet – som jeg ikke er minister for og derfor ikke skal gøre mig klog på detaljerne i – kunne man måske forestille sig, hvis jeg bare må tillade mig at tænke højt et øjeblik, at nogle af de oplysninger, som vi beder hver enkelt virksomhed om, kunne der f.eks. være erhvervsorganisationer der sad inde med viden om – eller måske gør Erhvervs- og Selskabsstyrelsen det.

Man kunne måske i større omfang anvende stikprøver. Jeg kan ikke sige, at jeg står inde for de her opfattelser endnu, før jeg ved mere om det. Men det er da sådan noget, der er værd at undersøge. Måske kan man ved stikprøver, ved ikke at skulle hele raden rundt hver gang – nu tager man altså også stikprøver allerede – komme videre ad den vej, så man i stedet for at betale nogle for at gøre mere og mere prøver at reducere mængden af oplysninger.

Jeg siger ikke, at det er en ny tankegang. Skiftende regeringer har beskæftiget sig med det her så langt tilbage, jeg kan huske, men det er altid værd at tage en runde til.

Jeg lægger selv vægt på, at de erhvervsdrivende er med i det, således at vi får de helt rigtige bud på, hvad det er, der er mest irriterende.

Så er der selvfølgelig også afvejningen i forhold til, hvad der er absolut nødvendigt for, at solen kan stå op over Danmark i morgen og samfundet kan gå videre.

**Brian Mikkelsen (KF):**

Jeg er enig i, at vi skal have de her helt almindelige statistikker ind til Danmarks Statistik. Men det er jo en afvejning i forhold til, hvad man vil have. Vil man have et velfungerende erhvervsliv uden alle byrderne, uden alle de administrative opgaver, der er, eller vil man prioritere indsamlingen af alle mulige oplysninger til Danmarks Statistik?

Ministerens tanker her lyder jo lovende. Derfor er mit spørgsmål, om ministeren vil være med til at indføre en sådan bagatelgrænse, så små virksomheder ikke behøver at aflevere de her oplysninger, så vi kan få sat lidt skub i de små virksomheder, som er overbelastede af den stigende mængde papir, der skal udfylde til de offentlige myndigheder.

**Flemming Hansen (KF):**

Jeg synes, ministeren har meget godt fat i denne her sag, som ministerens svar lyder til mig om sammensætningen af dette udvalg.

Derfor er det næste naturlige spørgsmål: Hvornår har ministeren besluttet at udvalget skal være færdigt, så man kan komme i gang med en relevant lovgivning, der hjælper de mindre virksomheder ud af de problemer, som vi – dvs. os alle sammen som politikere – har fedtet dem ind i?

**Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):**

Jeg vil tillade mig at uddybe hr. Flemming Hansens sidste bemærkning ved at sige: Ja, og det har vi gjort i fuld og bred enighed, for vi har hver gang syntes, at vi har gjort noget godt, og det har vi også – særskilt set.

Svaret på det sidste spørgsmål er, at planen er, at dette udvalg skal være færdigt inden den 1. juni – i år selvsagt. Det kan synes lidt snævert, og det kan vel også skride med 14 dage, men jeg så det meget gerne, afgørende gerne færdigt inden sommerferien, så vi har sommerferien – den såkaldte sommerferie – til at finde ud af, hvad vi kan gøre ved det, forberede opfølgningen af det. Det lægger jeg selv meget vægt på. Det kan godt være, at man ikke når hele vejen rundt, men så når man noget af det, og lad os så tage det. Det er det ene svar.

Det andet svar er med hensyn til en bagatelgrænse. Det her er jo noget, der går på tværs af mange ministerier, mange myndigheder, mange institutioner, som man udfylder alle de her skemaer for og afleverer til. Og derfor tror jeg, spørgeren vil forstå, at jeg ikke i dag, inden udvalget overhovedet går i gang, vil lægge mig fast på, hvad løsningen på det skal være.

Jeg kan bare sige, at jeg er meget optaget af, at vi får lettet virksomhederne for nogle af de her byrder, og jeg har prøvet sådan på stående fod at komme med nogle tanker, jeg selv har gjort mig om stikprøver og andre myndigheder, der måske ligger inde med oplysningerne allerede, og som man kunne trække på i stedet for at skulle ud til den enkelte virksomhed osv. osv.

Jeg vil ikke afvise ordet bagatelgrænse, men jeg vil heller ikke lægge mig fast på det. Lad nu det udvalg få den beskedne tid, det har, og lad os så – forhåbentlig i næste folketingssamling – tage stilling til en række forslag til, hvad vi kan gøre ved det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

#### Spm. nr. S 640

6) Til erhvervsministeren af:

**Brian Mikkelsen (KF):**

»Vil ministeren tage initiativ til at stoppe den videre retsforfølgelse af en elinstallatør fra Kalundborg, som Danmarks Statistik har slæbt i retten, fordi han vil have betaling for den tid, han har anvendt på at udfylde blanketter til Danmarks Statistik?«

#### Skriftlig begrundelse

Danmarks Statistik har slæbt den pågældende elinstallatør for retten, fordi han pr. efterkrav har sendt de udfyldte skemaer til Danmarks Statistik med krav om timebetaling for arbejdet.

**Brian Mikkelsen (KF):**

I den konkrete sag har en elinstallatør sendt oplysninger til Danmarks Statistik pr. efterkrav. Det har han gjort, fordi han har brugt mange timer på at udfylde de pågældende papirer, og han har fået hjælp af en revisor til at udfylde dem. Det vil Danmarks Statistik ikke tage imod. De har slæbt manden for retten, og han er blevet dømt ved første instans.

Spørgsmålet lyder så, om erhvervsministeren vil tage det her op til revision og se på lovgivningen.

**Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):**

Jeg tror sådan set, at jeg har svaret på, hvordan proceduren er, og jeg har selvfølgelig ikke nogen mulighed for at gå ind i en konkret retssag; det bør heller ikke være sådan i det danske samfund.

Danmarks Statistik har oplyst over for mig, at det jo faktisk allerede ved flere domsafgørelser er blevet fastsat, at indberettere ikke kan få betaling. Vi har den lov, jeg talte om før, hvor der gives en generel kompensation, men der skulle altså allerede være flere domsafgørelser, som går ud på, at det ikke kan lade sig gøre ifølge gældende lov.

I øvrigt har Danmarks Statistik oplyst, at hvis et lovpligtigt spørgeskema ikke bliver besvaret, bliver der i hvert fald sendt to rykkerskrivelser ud, førend man begynder – dramatisk – at gå til politiet, og man har også mulighed for at give en bøde, uden at retten bliver involveret.

Så længe vi har en lov, der pålægger virksomheder et eller andet, skal den selvfølgelig overholdes. Det må og skal være mit svar, og det mener jeg også. Det, vi nu skal se på, er, om vi i nogle tilfælde kan slippe af sted med noget mindre – for min skyld gerne væsentlig mindre – under hensyntagen til, at vi selvfølgelig stadig væk skal have et velfungerende samfund, hvad jeg i øvrigt er sikker på at spørgeren også mener.

**Brian Mikkelsen (KF):**

Sagen er jo den, at der ikke står noget sted i lovgivningen, at man ikke kan give selvstændige betaling for de ydelser, de udfører for Danmarks Statistik.

Det er klart, at jeg ikke beder ministeren om at gribe ind i den igangværende proces, men man kan godt bede ministeren om at fortælle Danmarks Statistik, at det selvfølgelig er rimeligt, at man betaler vedkommende penge for at udføre noget, som kræver meget tid.

**Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):**

Nu skal jeg ikke komme med denne her med, at det ikke er mig, men min kollega, for den er så kedsommelig, men det er altså ikke mig. Jeg vil dertil sige, at en minister jo ikke bare kan pålægge Danmarks Statistik at udbetale nogle penge; så nemt går det ikke.

Lad os nu prøve – vil jeg stadig væk appellere til – her i foråret og frem til forsommeren at få gang i det udvalgsarbejde, som jeg har indtryk af at vi er helt enige om bør føre til nogle gode, konkrete resultater.

Så vil jeg bare sige, at jeg har dog læst spørgsmålet sådan, at jeg skulle stoppe den videre retsforfølgelse; det er det, der står. Det kan en minister selvfølgelig ikke – og bør heller ikke kunne.

Hermed sluttede spørgsmålet.

### Spm. nr. S 641

7) Til erhvervsministeren af:

**Brian Mikkelsen (KF):**

»Er det rimeligt, at sværhedsgraden af papirerne fra Danmarks Statistik er sådan, at der skal en revisor til at udfylde dem?«

### Skriftlig begrundelse

Flere mindre, selvstændige erhvervsdrivende gør opmærksom på, at de ikke har tid og kapacitet til selv at udfylde de udvidede skemaer, der sendes til en udvalgt gruppe af selvstændige. De får i stedet en revisor, som de selv skal betale, til at gøre arbejdet.

**Brian Mikkelsen (KF):**

Dette spørgsmål følger op på de to foregående spørgsmål.

Sagen er den, at selvstændige i dag kan blive bedt om at svare på, hvor mange halve og hele timer de anvender hos privatpersoner, i små virksomheder, i butikker, i store virksomheder, hos det offentlige osv. De skal også svare på, hvor mange lærlinge, svende, arbejdsdrengene osv. der har været med på opgaverne. De skal ud over det svare på, hvor meget tid der er gået med kontorarbejde, økonomi, administration osv.

Da de i forvejen pukler og arbejder meget – 60-70 timer om ugen – og udgør fundamentet for hele vores erhvervsliv og har en masse beskæftigede, en masse lønmodtagere ansat, ville det være rimeligt, at man i hvert fald lettede sværhedsgraden, så de ikke behøver en revisor eller en advokat til at udfylde papirerne.

**Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):**

Igen må jeg selvfølgelig henholde mig til, hvad jeg har fået oplyst i Danmarks Statistik, og dér har man sagt til mig, at hovedparten af de spørgeskemaer, der er, ikke er så komplicerede, at det skulle være nødvendigt at have en revisor til at udfylde dem. Nogle af de eksempler, som hr. Brian Mikkelsen just nævnte, kræver vel heller ikke revisorbistand; det er bare bøvlet at sidde og udfylde skemaerne, men det er en anden side af sagen.

Men der kan selvfølgelig – det er også klart – være bedt om nogle regnskabsmæssige oplysninger, noget af det, som revisoren normalt beskæftiger sig med. Jeg kan sige fra Danmarks Statistik, at de forsøger at tilpasse spørgeskemaerne til de almindelige regnskabsopstillinger, så det bliver nemmere at føre over fra ét skema til et andet.

Igen vil jeg sige, at det er vigtigt, at den indberetningsbyrde, der pålægges erhvervslivet, bliver så lille som overhovedet muligt. Danmarks Statistik siger, at det forsøger man allerede at leve op til ved at genbruge oplysninger fra administrative registre til statistiske formål i størst muligt omfang. Under et tidligere spørgsmål lovede jeg at se på, om det var muligt at komme videre ad den vej. For det andet vil jeg prøve at anvende stikprøver, sådan som vi også talte om under et tidligere spørgsmål; igen er spørgsmålet, om man kan komme videre ad den vej.

Det er altså bestræbelser, som Danmarks Statistik siger man er i gang med. Meget dybere kan jeg vel ikke gå ned i det, da jeg jo ikke i det daglige følger Danmarks Statistik. Men som sagt vil jeg meget gerne i det daglige som erhvervsminister følge det som et aspekt set fra virksomhedernes side. Det er ikke første gang, jeg har hørt klageråb fra især mindre virksomheder, kan jeg forsikre spørgeren om.

**Brian Mikkelsen (KF):**

Det er betryggende at høre, at ministeren har hørt det her klageråb før. Så forstår jeg bare ikke, at der ikke rigtig bliver gjort noget ved det, for der bliver taget en masse selvstændige ud til ekstraundersøgelser.

Det kan godt være, at det er almindelige oplysninger, de fleste selvstændige skal udfylde blanketter om – det er 275.000 mennesker, som har ansat over 1 million mennesker, vi taler om – men en stor del af dem bliver altså sat til at udfylde ekstra papirer og foretage ekstra under-

søgelser, hvilket de bliver nødt til, har jeg hørt fra mange selvstændige, at få en revisor eller en advokat til at gøre. Så nytter det jo ikke noget, at ministeren her siger, at Danmarks Statistik vil gøre noget ved det. Problemet eksisterer her og nu. Mange selvstændige får pålagt en ekstra økonomisk byrde på grund af det her, det kræver meget arbejde, og det er en ekstra belastning for dem.

#### **Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):**

Jeg vil ikke acceptere påstanden om, at der ikke gøres noget ved det. For det første er det bestemt ingen tilfældighed, at der står i regeringens grundlag, at vi ønsker at reducere de administrative byrder og byrderne i øvrigt for erhvervslivet og de mindre og de nye virksomheder osv.

For det andet er mit svar jo ikke bare, som jeg sagde under det sidste spørgsmål, at Danmarks Statistik allerede gør sig umage. Mit svar er, at der nu kommer til at sidde et udvalg med flertal af erhvervsfolk og nogle embedsmænd, der sammen med organisationerne skal give os overblik over det og diskutere igennem ikke om, men hvordan vi kan få reduceret mængden af oplysninger. Det er at gøre det så godt, jeg kan, at inddrage erhvervslivet selv i det.

Jeg glæder mig til at få et godt og forhåbentlig fyldigt svar på det. Det tror jeg også spørgeren gør.

Hermed sluttede spørgsmålet.

#### **Spm. nr. S 590**

8) Til arbejdsministeren af:

**Helge Sander (V):**

»Vil ministeren over for Arbejdstilsynet indskærpe, at tilsynets kompetence i henhold til arbejdsmiljølovens § 77 (påbud) også over for postvæsenet skal administreres med rimelig sund fornuft, således at man ikke pålægger postvæsenet at indrette egne spiserum og toiletter på postbudenes ruter, når postbudene selv har fundet rimelige alternative muligheder?«

#### **Skriftlig begrundelse**

Ifølge dagspressen har Arbejdstilsynet pålagt postmesteren i Brønderslev i landdistrikterne at indrette spiserum og toiletter på postbudenes

ruter i stedet for, som det hidtil har været tilfældet, at lade postbudene benytte en kro eller lignende til indtagelse af deres frokostmadpakker. Bortset fra de helt urimelige omkostninger vil det også være irrationelt, at postbudet skal opsøge den særlige autoriserede »postkro« med toiletter, idet man vel næppe kan forvente, at en sådan skal kunne forefindes i ethvert vejkrøds.

#### **Arbejdsministeren (Jytte Andersen):**

Om den konkrete sag fra Brønderslev vil jeg gerne sige, at Arbejdstilsynet ikke, som spørgeren antyder, har afgivet påbud efter § 77 i arbejdsmiljøloven. Arbejdstilsynet har oplyst, at postmesteren i Brønderslev har fundet et alternativt spisested til de pågældende omdelere. Der er truffet aftale med kommunen om, at omdelerne kan benytte en tidligere forskole, der rummer de nødvendige faciliteter.

Derved synes jeg at sagen er løst på en fornuftig måde, for jeg er selvfølgelig enig med hr. Helge Sander i, at det ikke kan være meningen, at postvæsenet i de tyndt befolkede områder skal indrette velfærdsforanstaltninger flere steder på ruten, hvis der kan benyttes eksisterende egnede lokaler.

Selvfølgelig skal der skabes et godt arbejdsmiljø for postbude såvel som for alle andre, men hvis dette mål kan nås ved, at Arbejdstilsynet udviser fleksibilitet, skal Arbejdstilsynet selvfølgelig gøre det. De givne regler – altså de regler, der er nedfældet i bekendtgørelsen om skiftende arbejdssteders indretning – giver faktisk mulighed for det. Arbejdsgiveren skal sørge for, at den ansatte under arbejdet har adgang til toilet og adgang til passende spisested, hvis der er spisepauser under arbejdet, og det er der jo som regel.

Velfærdsforanstaltninger, såvel toilet som spiseplads, kan etableres på forskellige måder, som betyder, at ansatte, der er beskæftiget med udbringning, får nogle fornuftige, ordentlige og moderne faciliteter.

Men der er faktisk gode muligheder for – og det viser denne sag også – at løse problemerne, tage drøftelserne og nå frem til fornuftige løsninger lokalt uden påbud, og det er faktisk det, der er sket i den konkrete sag.

#### **Helge Sander (V):**

Jeg vil gerne takke arbejdsministeren for svaret.

Det er rigtigt, at problemerne i den aktuelle sag er blevet løst, men det er jo ved hjælp af Arbejdstilsynet, som har skredet ind over for de

pågældende – selvfølgelig efter anmodning. Derfor går spørgsmålet mere på, om det er rimeligt, at Arbejdstilsynet i sådanne sager skal blande sig i, hvor – som i denne her situation – postbude skal indtage deres frokost.

Da jeg hørte om sagen, tænkte jeg faktisk: Det kan ikke være rigtig! Nu må jeg tilstå, at det jo har vist sig, at Arbejdstilsynet kan og må mangt og meget. Derfor vil jeg gerne spørge arbejdsministeren, om arbejdsministeren er bekendt med, at der er tilsvarende sager andre steder i landet.

Jeg vil også gerne høre, hvad det har kostet at klare denne sag, for efter hvad man siger lokalt, havde man jo tilsyneladende en fin ordning med, at man indtog sin mad, og hvad dertil hører, på noget, der hedder Jerslev Kro, men det var altså ikke tilladt, og man er så flyttet hen i den såkaldte forskole, der er stillet til rådighed af Sæby Kommune. Hvad har det kostet at få indrettet specielle lokaliteter – og jeg forstår også herunder et toilet – for at forholdene for postbudene kan leve op til de krav, som Arbejdstilsynet stiller?

#### **Arbejdsministeren (Jytte Andersen):**

Det er sådan set en misforståelse, at Arbejdstilsynet kræver det. Det er faktisk lovgiverne, der kræver, at alle, uanset om de er postbude eller folketingsmedlemmer for den sags skyld eller alt muligt andet, skal kunne udføre deres arbejde under rimelig betryggende forhold, og så er Arbejdstilsynet den administrative instans, som skal overvåge, at det rent faktisk sker.

Det har de også gjort i denne sammenhæng, så derfor vil jeg svare på det første spørgsmål, hr. Helge Sander stillede: Ja, jeg synes, det er rimeligt, at Arbejdstilsynet er sin opgave voksen og overvåger, om arbejdsmarkedet fungerer hensigtsmæssigt.

Men det, vi selvfølgelig også skal være optaget af, er, at arbejdet udøves på en så fleksibel måde som overhovedet muligt, og her har man altså haft – og det har man mange steder – en drøftelse med de lokale myndigheder og har fundet en fornuftig løsning.

Jeg er ikke i stand til at sige noget om, hvor meget det har kostet Sæby Kommune at stille en forskole til rådighed for at leve op til arbejdsmiljølovens bestemmelser om velfærdsforanstaltninger for postbude, men hvis hr. Helge Sander er meget optaget af det, vil vi da kunne finde ud af det.

#### **Helge Sander (V):**

Jeg er i hvert fald meget optaget af, at tingene i disse og andre sager fungerer fleksibelt, så det kan jeg godt lide at arbejdsministeren understreger nødvendigheden af, men det er netop det, det ikke gør – det er ikke fleksibelt. Man vil simpelt hen i det her eksempel påføre postvæsenet nogle meget stramme regler.

Jeg vil også gerne understrege, at jeg er enig med arbejdsministeren i, at man skal kunne udføre sit arbejde under rimelige og betryggende vilkår. Er det således, at arbejdsministeren er bekendt med, at der ikke er betryggende vilkår på Jerslev Kro? Det må jo være den slutning, man kan drage, hvis ministerens udsagn skal stå til troende.

Jeg synes faktisk, det er interessant at få at vide, hvad det koster, for der er jo flere sager af samme slags. Men det kan vi vende tilbage til i Arbejdsmarkedsudvalget, for jeg erkender, at det er så specifikt, at vi ikke behøver at bruge spørgetiden til det.

Men mener arbejdsministeren ikke, der er rimelige og betryggende vilkår på vores kroer, således at postbudene, som de altid har gjort, vil kunne indtage deres mad og ordne de øvrige fornødenheder sådanne steder?

#### **Arbejdsministeren (Jytte Andersen):**

Der er faktisk udstedt en bekendtgørelse, som er godkendt i Arbejdsmiljørådet, hvor arbejdsmarkedets parter – og altså også de kommunale parter – sidder. Den er udstedt den 5. maj 1993, og den fortæller noget om nogle rammer, nogle regler for velfærdsforanstaltninger for alle og altså også for medarbejdere, der skal flytte sig i deres arbejdsliv.

Det er Arbejdstilsynets ansvar at overvåge, om arbejdsmarkedet fungerer på det område. Det er faktisk det, der er Arbejdstilsynets administrative forpligtelse, så jeg har sådan set meget svært ved at acceptere, at en stor og vigtig del af mit administrative system ikke skulle have mulighed for at overvåge, at loven og bekendtgørelserne overholdes.

Jeg tror ikke, at det koster ret meget at være opmærksom på, at medarbejdere skal have gode velfærdsforanstaltninger, men jeg tror, at ikke blot offentlige myndigheder, men også private arbejdsgivere undertiden skal gøres opmærksom på, skal tænke over, skal inspireres til og måske også vejledes i at få etableret velfærdsforanstaltninger, selvfølgelig på en fleksibel og ordentlig måde og inden for rimelige økonomiske rammer.

Jeg ser altså ikke noget problem – og slet ikke noget politisk problem – i, at arbejdsmarkedet skal overvåges til gavn for lønmodtagernes sundhed og velfærd.

Hermed sluttede spørgsmålet.

### Spm. nr. S 591

9) Til arbejdsministeren af:

**Helge Sander (V):**

»Er det ministerens opfattelse, at f.eks. en montør fra et privat servicefirma kan stille krav om at få stillet et specielt spiselokale (med toiletter) til rådighed for indtagelse af frokosten, eller skal han gives ret til at køre tilbage til firmaet for at spise frokost m.v.?«

### Skriftlig begrundelse

Ifølge dagspressen har Arbejdstilsynet i henhold til arbejdsmiljølovens § 77 pålagt postmesteren i Brønderslev at indrette spiserum og toiletter på postbudenes ruter i stedet for som hidtil at lade dem spise frokost på en kro. Man kunne frygte, at tilsvarende påbud ville blive givet private firmaer under sammenlignelige forhold.

**Arbejdsministeren (Jytte Andersen):**

Jeg kan forstå, at det igen er Brønderslevsagen, der er baggrunden for spørgsmålet. Den sag er jo klaret, men jeg skal selvfølgelig svare på spørgsmålet, når det er stillet.

Også når det gælder montører, handler det om arbejdsmiljøet, men det handler også om at skabe fornuftige løsninger, der ikke gør livet vanskeligere end højst nødvendigt, og det giver reglerne mulighed for præcis som i den forrige sag.

Arbejdstilsynet har oplyst, at velfærdsforanstaltninger for montører kan skabes på tre måder: På selve arbejdsstedet eller i umiddelbar nærhed af dette, i skurvogne eller andre flytbare enheder eller på et samlingssted, udgangssted el. lign.

For ansatte med skiftende arbejdssteder er der således mulighed for at stille faciliteter til rådighed på udgangsstedet, sådan at f.eks. en montør kan køre tilbage til firmaet for indtagelse af frokost.

Der er også andre måder, som jeg kan komme tilbage til, hvis det er ønskeligt. Hvis de her

nævnte måder ikke er anvendelige, f.eks. fordi arbejdet består i eller er forbundet med transport over større afstande eller det ikke er hensigtsmæssigt at benytte et samlingssted, skal arbejdsgiveren sikre, at den ansatte har adgang til velfærdsforanstaltninger på anden rimelig og forsvarlig måde.

Det kan f.eks. ske ved passende ophold på egnede steder, egen bolig, cafeteria og lign. eller ved brug af transportmidlet, hvis det er egnet hertil. Den ansatte må dog ikke henvises til at benytte faciliteter i egen bolig, hvis arbejdet er stærkt tilsmudsende og medfører risiko for forurening.

Jeg vil sige til hr. Helge Sander, at jeg faktisk ikke mener, at der er grundlag for at nære bekymringer om de her spørgsmål.

**Helge Sander (V):**

Jeg takker for det lidt chokerende svar. Jeg må jo forstå svaret således, at hvis en montør og en sælger eller en person, som i øvrigt altid færdes på landevejen, er f.eks. 100 eller 200 km væk fra arbejdsstedet, fra udgangspunktet, har arbejdsgiveren en forpligtelse til at finde et passende sted. Man kan ikke, som det hidtil har været praksis, bruge kroer og lignende steder.

Det vil jeg blot gerne have bekræftet af arbejdsministeren, for hvis svaret er et klart ja, er der ikke yderligere kommentarer fra min side. Så tror jeg til gengæld, der er et erhvervslev, som vil blive lidt overrasket over de krav, som kan komme, fra de mange, mange mennesker, som jo færdes på vore landeveje i dag i erhvervslivets tjeneste.

Kort og godt: Hvis det er således, at der ikke er mulighed for at leve op til de tre punkter, ministeren nævner her, er det altså erhvervsledderne, virksomhederne, der har til opgave at finde et passende sted, jf. besvarelsen af det forrige spørgsmål.

**Arbejdsministeren (Jytte Andersen):**

Jeg vil godt sige til hr. Helge Sander, at det til enhver tid er arbejdsgiverens ansvar, hvad enten medarbejderen befinder sig det ene eller andet sted, at leve op til lovens regler om velfærdsforanstaltninger.

Også her er der faktisk ganske vide muligheder for at gøre det fleksibelt og ordentligt og få drøftet tingene fornuftigt, roligt og stille igennem, så jeg må sige, at jeg har meget svært ved at forstå hr. Helge Sanders bekymring og hr. Helge Sanders næsten skrækslagne udtryk i blikket i anledning af mit første svar.

**Helge Sander (V):**

Jamen det handler ikke så meget om at forhandle og drøfte. Det handler ganske enkelt om, at her ligger der altså en utrolig stor udgift, hvis disse ting praktiseres i virkeligheden.

Når nu det bliver kendt, at Arbejdstilsynet har de muligheder i det omfang, som er blevet understreget her i dag, har jeg ikke yderligere spørgsmål, men bare en afsluttende bemærkning, som spørgeren har ret til, nemlig den, at jeg synes, det er vigtigt, at man får det ud til erhvervslederne, så de bliver klar over, hvilke uhyrligheder der venter.

Hermed sluttede spørgsmålet.

**Spm. nr. S 592**

10) Til arbejdsministeren af:

**Helge Sander (V):**

»Vil ministeren over for Arbejdstilsynet indskærpe, at tilsynets udarbejdelse af arbejdsmiljøstatistik sker med samme saglighed, som det er tilfældet med anden offentlig statistik?«

**Skriftlig begrundelse**

I efteråret offentliggjorde Arbejdstilsynet en rapport, der konkluderer, at »dårligt« arbejdsmiljø koster staten 13 mia. kr. om året, og at samfundets samlede udgifter løber op i 23 mia. kr., når medregnes virksomhedernes tabte produktion og udgifter til sygeløn. Samtidig hedder det i rapporten, at 9.000 mennesker hvert år forlader arbejdsmarkedet på grund af dårligt fysisk eller psykisk arbejdsmiljø.

En tilsvarende rapport dukker op hvert år i oktober/november, når finanslovforhandlingerne starter og bevillingerne til bl.a. Arbejdstilsynet skal drøftes. Der findes ingen begrundelse for tallene, nemlig at 20 pct. af alt sygefravær skyldes arbejdsmiljøet, eller for de øvrige tal. Der er nærmest tale om, hvad man almindeligvis kalder »slag på tasken«-beregninger.

**Arbejdsministeren (Jytte Andersen):**

Jeg vil indledningsvis gerne fastslå, at Arbejdstilsynet ikke udarbejder en undersøgelse af, hvad det dårlige arbejdsmiljø koster samfundet hvert år. Arbejdstilsynet har senest offentliggjort en sådan rapport i 1987.

Derimod offentliggør Arbejdstilsynet en årlig statistik over anmeldte arbejdsulykker og arbejdsbetingede lidelser i forbindelse med tilsynets årsberetning for det pågældende år, og denne statistik kommer typisk i marts og april måned.

For så vidt angår beregningsmetoden for undersøgelsen, har Arbejdstilsynet oplyst, at grundlaget for beregningen af de 9.000 udstødte samt de offentlige og samfundøkonomiske omkostninger ved dårligt arbejdsmiljø naturligvis er beskrevet i rapporten.

De 20 pct.s sygefravær, som skyldes arbejdsmiljøet, er således ikke, som man får indtryk af i spørgerens fremstilling, et tal, som Arbejdstilsynet anvender overalt i rapporten, men summen af enkelte beregninger af 11 grupper af sygdomme. Denne beregning af antallet af personer og sygedage er baseret på et antal danske befolkningsundersøgelser, hvor læger har vurderet, hvor stor en del af de forskellige sygdomme der har årsag i arbejdsmiljøet.

Fra undersøgelserne har Arbejdstilsynet derefter valgt middeltallet for hver sygdom. For at beregne persongrundlaget er tallet derefter anvendt sammen med almindelig offentlig statistik om sygefravær og førtidspensionering.

Arbejdstilsynet har oplyst, at beregningsmetoden er valgt, fordi Arbejdstilsynet også ønsker at medtage de ulykker og lidelser, som ikke anmeldes. Det er Arbejdstilsynets valg.

Jeg er selvfølgelig meget opmærksom på, at andre har valgt anderledes metoder, men jeg synes, at Arbejdstilsynet er i deres gode og fulde ret til også at have deres metoder og også til at offentliggøre de rapporter, der kommer ud af de anvendte metoder.

**Helge Sander (V):**

Tak for svaret.

Nu er det således, at jeg nok synes, der kan sættes spørgsmålstegn ved, hvorvidt det er dokumenteret, både for så vidt angår de 20 pct., der bliver syge på grund af arbejdsmiljøet, og de 9.000, som forlader arbejdsmarkedet. Det antydes jo også i svaret.

Men det, som jeg synes er interessant, er, at arbejdsministeren føler sig dækket ind og er tilfreds med rapporten, der har et næsten uoverskueligt omfang, hvis man ser på de forhold, der hersker på arbejdsmarkedet. Men det, jeg synes reelt er interessant, er, hvordan arbejdsministeren forholder sig til denne opgørelse, som kom den 2. november sidste år, når vi ved, at der

næsten samtidig fra Finansministeriet kom en tilsvarende opgørelse, hvor de samlede offentlige udgifter maksimalt bliver opgjort til 3,5 mia. kr. – maksimalt!

**Arbejdsministeren (Jytte Andersen):**

Det, jeg svarede hr. Helge Sander før, var, at Arbejdstilsynet fra tid til anden udarbejder rapporter, hvor man ud fra de vurderinger, de analyser og den viden, man har, fremlægger dokumentation for, at arbejdsmiljøet i dagens Danmark er så hårdt, at der faktisk er nogle mennesker, der bliver stødt ud. Og jeg mener, at Arbejdstilsynet er i sin fulde ret til at lave sine rapporter, sine beregninger.

Jeg er selvfølgelig helt opmærksom på, at andre kan have andre metoder, kan lave rapporter, foretage belysninger af de økonomiske omkostninger ved dårligt arbejdsmiljø med nogle andre indgangsvinkler. Jeg vil dermed også til hr. Helge Sander sige, at det er klart, at i en politisk overvejelse, i nogle økonomiske overvejelser om, hvordan man skal tilrettelægge den arbejdsmiljøpolitisk overordnede linje, vil det jo være mange rapporter, mange indgange og mange statistikker, der er retningsgivende for den politik, man følger, den politik, man lægger frem, og de prioriteringer, man foretager.

**Helge Sander (V):**

Naturligvis er Arbejdstilsynet i sin fulde ret til at lave forskellige opgørelser. Men nu er det således, at Arbejdstilsynet ikke er en hvilken som helst organisation eller et hvilket som helst tilsyn. Derfor må jeg ganske enkelt spørge: Når vi har to så fuldstændig forskellige opgørelser med vidt forskellige konsekvenser, hvem henholder ministeren sig så til i sit daglige arbejde, Arbejdstilsynets opgørelse eller Finansministeriets?

**Arbejdsministeren (Jytte Andersen):**

Jeg vil godt sige, at det, jeg henholder mig til i min hverdag, vil jeg ikke afsløre for hr. Helge Sander i et onsdagsvar.

En politisk proces – og det ved hr. Helge Sander lige så vel som alle andre politikere her i Folketinget – har selvfølgelig sin viden, sine erfaringer og sine politiske prioriteringer ud fra en sum af viden, en mængde af viden, der kommer fra vidt forskellige fora, fra vidt forskellige organer, fra vidt forskellige institutioner, organisationer osv., og samlet set – det er jo det, der gør én til politiker – tager man de prioriteringer, de beslutninger dér, hvor man selv synes det er mest fornuftigt.

**Helge Sander (V):**

Som afsluttende kommentar vil jeg blot sige, at jeg troede, at det for en arbejdsminister var rimelig vigtigt, at der i hvert fald mellem to så væsentlige organer som Arbejdstilsynet og Finansministeriet er nogenlunde overensstemmelse.

Men ellers er jeg enig med arbejdsministeren i, at det er væsentligt, at man får mange input, når man skal træffe sine store, overordnede beslutninger.

Hermed sluttede spørgsmålet.

**Spm. nr. S 644**

11) Til arbejdsministeren af:

**Jette Gottlieb (EL):**

»Agter ministeren at skabe en lovhjemmel for, at ministeren, hvis der gennemføres aftaleimplementering, jf. udkast til aftale mellem DA og LO om procedurer for aftaleimplementering m.v., bemyndiges til at sikre den nødvendige dækningsgrad på basis af de indgåede kollektive aftaler om implementering?«

**Skriftlig begrundelse**

Det fremgår af udkast til aftale mellem DA og LO om proceduren for aftaleimplementering m.v., at det er en forudsætning for en aftale mellem DA og LO om aftaleimplementering, at der skabes en sådan lovhjemmel som nævnt.

Enhedslisten er af den opfattelse, at arbejdsmarkedets parter selv er i stand til at aftale de forhold, der skal være gældende på arbejdsmarkedet.

**Jette Gottlieb (EL):**

Spørgsmålet er stillet på EU-sprog; jeg vil gerne oversætte det til folketingsdansk.

Har ministeren planer om at lave lovhjemmel til at påtvinge et mindre overenskomstområde et EF-direktiv, som et større område allerede har indføjet i sin overenskomst?

**Arbejdsministeren (Jytte Andersen):**

Fra regeringens side ønsker vi, at arbejdsmarkedets parter i videst muligt omfang selv gennemfører EF-direktiver om arbejdsforhold, f.eks. direktivet om arbejdstid. Først hvis det viser sig, at det er nødvendigt med supplerende lovgivning for at sikre, at lønmodtagere får den



beskyttelse, de har krav på efter direktivet, bør supplerende lovgivning komme på tale.

I den sammenhæng er det klart, at hvis arbejdsmarkedets parter selv tilkendegiver, at lovgivning er nødvendig, er det efter regeringens opfattelse et væsentligt argument for en sådan lovgivning.

**Jette Gottlieb (EL):**

Betyder det, at såfremt der ikke skabes lovgivning om spørgsmålet, skal en aftaleimplementering godkendes i Kommissionen?

**Anne Baastrup (SF):**

Skal man forstå spørgsmålet om en generel bemyndigelseslov på en sådan måde, at der så vil være tale om et ergo omnis-princip, oversat til almindeligt dansk, at der så vil være tale om obligatoriske overenskomster, der gælder for alle eller vil være bindende for en sektor?

Og skal jeg forstå ministeren sådan, at ministeren ikke agter at komme med en generel bemyndigelseslov a la det forslag, som LO og DA tilsyneladende er kommet frem til i deres udkast til en aftale?

**Arbejdsministeren (Jytte Andersen):**

Jeg vil gerne svare meget kort, og det vil jeg, fordi jeg ikke synes, det er en særlig god idé i en situation, hvor arbejdsmarkedets parter faktisk er i fuld gang med at forhandle specielt om arbejdstidsspørgsmålet, da at tilkendegive, på hvilken måde regeringen efterfølgende vil reagere, hvis, når eller hvad der nu sker, og om det går i den ene eller den anden retning.

Jeg vil faktisk sige, at det er et noget hypotetisk spørgsmål i den nuværende situation, hvor parterne sidder og forhandler, og derfor vil jeg indskrænke mit svar til dette.

**Jette Gottlieb (EL):**

Nu fik jeg ikke svar på mit spørgsmål om godkendelse i Kommissionen, men jeg vil supplerende spørge, om det betyder, at kun såfremt aftaleimplementering får et positivt forløb, vil ministeren opfatte det sådan, at sagen er klar, men såfremt der bliver afvisning af at implementere, så vil ministeren straks gribe ind. Er det det klare svar på spørgsmålet?

**Anne Baastrup (SF):**

Det er spørgsmålet om dækningsgraden. Hvor meget mener ministeren at en eventuel aftaleimplementering skal være dækket, hvis man skal opfylde Kommissionens krav om en implementering?

Og i den forbindelse: Hvordan mener ministeren at Kommissionen vil acceptere en eventuel aftaleimplementering? Vil det være tilstrækkeligt med blot en regeringserklæring, eller forventer ministeren, at der skal foreligge egentlige overenskomster for Kommissionen?

**Arbejdsministeren (Jytte Andersen):**

Vi har klart fået anerkendt den danske aftalemodel i EU, og vi har klart fra Kommissionen fået tilkendegivet, at i Danmark kan man leve op til EF-direktiver igennem aftaler. Og det er vi faktisk meget glade for.

Vi er også meget glade for, at praktisk taget alle arbejdsmarkedets parter, uanset fra hvilken side de kommer, er optaget af at få EF-direktivet om arbejdstid implementeret i aftalerne. Og igen: I en forhandlingssituation, som vi er i i øjeblikket, og som vil strække sig over de næste par måneder, synes jeg faktisk ikke, det er en voldsomt god idé, hvis jeg skulle stå her og sige, at hvis ikke 50 pct., 75 pct., 80 pct. får implementeret, så gør vi sådan og sådan.

Det er ikke en måde at vise respekt for arbejdsmarkedets parter på, at få direktivet ind i aftaleforholdet på, så jeg vil indskrænke mig til at opfordre til, at vi tager diskussionen – og den kommer jo under alle omstændigheder, ved jeg – efter at overenskomstforhandlingerne er færdige her i foråret, så vi kan danne os et billede af, hvordan verden så ser ud, eller rettere sagt Danmark så ser ud.

Men for at slå det helt fast kan jeg sige, at vores aftalesystem er anerkendt af Kommissionen via et brev fra kommissær Patrick Flynn sidste forår om, at aftalemodellen er nok, og det er den jo selvfølgelig, fordi vores arbejdsmarked er så gennemført, er så gennemorganiseret, som det er, og derfor vil det måske kun være hjørner, der ikke får sig aftaledækket i forhold til direktivet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

**Spm. nr. S 645**

12) Til arbejdsministeren af:

**Jette Gottlieb (EL):**

»Hvorledes agter ministeren at implementere direktiver vedrørende arbejdsmarkedsforhold, som parterne på arbejdsmarkedet ikke ønsker – eller ikke på hovedorganisationsniveau – at implementere ved kollektive aftaler mellem parterne?«

**Skriftlig begrundelse**

Enhedslisten er ikke i tvivl om, at EU vil vedtage direktiver vedrørende arbejdsmarkedsforhold, som arbejdsmarkedets parter ikke ønsker skal være gældende på det danske arbejdsmarked. Disse forhold er der i sagens natur ikke lavet aftaler om.

Enhedslisten frygter, at ministeren vil gennemføre lovgivning vedrørende de arbejdsmarkedsforhold, hvor der foreligger et direktiv, uden hensyn til, at arbejdsmarkedets parter ikke ønsker nogen aftale om disse arbejdsmarkedsforhold.

**Jette Gottlieb (EL):**

Jeg forstår på svaret på det forrige spørgsmål, at aftalesystemet kun gælder, for så vidt man vælger uændret at indskrive direktiverne i aftalerne.

Hvordan vil ministeren så løse det dilemma, der opstår, når arbejdsmarkedets parter ikke ønsker at indføre et EF-direktiv i deres overenskomster?

**Arbejdsministeren (Jytte Andersen):**

Som jeg sagde før, og som spørgerne ved, lægger vi meget vægt på, at parterne på arbejdsmarkedet får mulighed for at implementere direktiver, der vedrører det arbejdsretlige område. Organisationerne arbejder ihærdigt på, at implementeringen sker via overenskomster, og at det bliver hovedreglen frem for undtagelsen.

Såfremt et direktiv ikke egner sig til gennemførelse ved aftale, fordi et sådant spørgsmål i forvejen er lovreguleret her i landet, f.eks. det, vi snakkede om før, nemlig arbejdsmiljøloven, vil det være naturligt at falde tilbage på en lovgivningsmæssig gennemførelse.

Der kan også være tale om, at dele af et direktiv egner sig til gennemførelse ved aftale og andre dele til gennemførelse ved lov.

**Jette Gottlieb (EL):**

Mit spørgsmål drejede sig ikke om, hvad der kunne være hensigtsmæssigt under hensyntagen til, hvilke områder der var lovgivet for i Danmark, men simpelt hen om, at arbejdsmarkedets parter ganske enkelt ikke ønskede et direktiv indført - ikke ville.

**Arbejdsministeren (Jytte Andersen):**

Jeg ved ikke, om fru Jette Gottlieb har nogle specielle organisationer i tankerne som bag-

grund for spørgsmålet, men det er i hvert fald nyt for mig, at nogen organisationer på arbejdsmarkedet ikke selv meget gerne vil aftale så meget som muligt, herunder også EF-direktivet. Så jeg mener sådan set, det er et lidt hypotetisk spørgsmål, som jeg umiddelbart kan have svært ved at svare på.

**Keld Albrechtsen (EL):**

Jeg tror måske, det kunne være nyttigt i denne sag at stille et spørgsmål af lidt mere enkel karakter, for det begynder at dæmre for mig, at ministeren slet ikke har forstået de principper, som ligger til grund for det, vælgerne tog stilling til den 18. maj 1993 ved folkeafstemningen.

Derfor vil jeg bede ministeren bekræfte, at det, som der her i Folketinget måtte være enighed om ikke er lovgivningsstof, men overenskomststof, på intet tidspunkt bliver forrykket som følge af EF-direktiver, og at det, som vi altså her i Danmark er enige om er overenskomststof og ikke lovgivningsstof, bliver der ikke tale om at man vil tvinge nogen blandt de faglige organisationer til at implementere imod deres ønske.

Jeg tror, det kan være nyttigt, at vi går tilbage til dette helt fundamentale, for nu synes jeg snart, at alting flyder.

**Arbejdsministeren (Jytte Andersen):**

Jeg kan godt berolige hr. Keld Albrechtsen med, at der ikke er noget, der flyder. Det, der er tale om, er, at vi helt principielt ønsker, at direktiver skal implementeres via aftaler.

Der er jo klart i Maastricht-aftalen tale om, at der er nogle områder, der er undtaget fra EU-regulering og fra direktivregulering, og er der noget, der er meget væsentligt for hr. Keld Albrechtsen, for mig, for dansk fagbevægelse, og for arbejdsmarkedets parter i det hele taget, er det netop, at undtagelsen er lønforhold, organisationsret, strejkeret og retten til lockout. Det vil der aldrig nogen sinde blive lovgivet om, for det ikke er omfattet af EU-regulering og dermed også undtaget fra nogen former for forpligtelse til implementering via lovgivning.

Hermed sluttede spørgsmålet.

**Spm. nr. S 646**

13) Til arbejdsministeren af:

**Jette Gottlieb (EL):**

»Er det ministerens opfattelse, at alle EF-direktiver, der måtte blive vedtaget i EF vedrørende arbejdsmarkedsforhold, pr. definition altid og for stedse er et gode for lønmodtagerne på det danske arbejdsmarked, således at så mange EF-direktiver som muligt vedrørende arbejdsmarkedsforhold er et gode, der skal arbejdes hen imod med den konsekvens, at det ikke længere har noget formål for lønmodtagerne at organisere sig i faglige organisationer?«

**Skriftlig begrundelse**

Enhedslisten er af den opfattelse, at EU-direktiver vedrørende arbejdsmarkedsforhold vil forringe de faglige organisationers vilkår for at tilkæmpe sig forbedrede løn- og arbejdsvilkår.

**Arbejdsministeren (Jytte Andersen):**

Nærhedsprincippet i EU afgrænser kompetencefordelingen mellem EU og de enkelte nationalstater, sådan at EU kun kan regulere det, der ikke bedre kan reguleres på nationalt niveau.

Det betyder, at det vil være begrænset, hvor mange direktiver der kommer på det arbejdsretlige område. EU kan kun behandle de områder, hvor EU er tillagt beføjelser, og som jeg sagde før: I Maastricht-aftalen er lønforhold, organisationsret, strejkeret og ret til lockout undtaget.

Det vil sige, at EU ikke kan blande sig i disse områder, som er af væsentlig betydning for det arbejdsretlige område. Jeg vil gerne igen understrege, at lønmodtagerorganisationerne, LO og for så vidt alle lønmodtagerorganisationer, altså ikke nærer den samme bekymring, som Enhedslisten gør.

LO skriver i sit oplæg »Fremtidens arbejdsret«:

»Netop subsidiaritetsprincippet giver parterne på det danske arbejdsmarked mulighed for at bevise, at de kollektive overenskomster og det fagretlige system i videst udstrækning kan sikre lønmodtagernes rettigheder på tilsvarende vis som ved lovgivning og dermed kan bruges til gennemførelse af den øgede EU-regulering på det arbejdsretlige område.«

For mit eget vedkommende vil jeg godt tilføje, at jeg har svært ved at forestille mig, at de regler, man kan blive enige om i EU, vil have

karakter af andet end minimumsregler set med danske øjne. Derfor vil danske lønmodtagerorganisationer fortsat have en væsentlig rolle at spille, når det drejer sig om at skaffe medlemmerne vilkår, der rækker ud over minimumsbeskyttelsen.

EU-regler bliver den sokkel, som danske organisationer kan arbejde ud fra til gavn for deres medlemmer.

Hermed sluttede spørgsmålet.

**Spm. nr. S 635**

14) Til boligministeren af:

**Keld Albrechtsen (EL):**

»Er det ministerens synspunkt, at lejerne skal vente i flere år, før der bliver en afklaring på, om lejerne skal betale lejeforhøjelserne på 4 kr. pr. kvadratmeter eller ej?«

**Skriftlig begrundelse**

Spørgsmålet er en følge af ministerens svar i Folketingets spørgetid den 11. januar 1995, hvor ministeren henviste spørgeren til at stille yderligere spørgsmål. Ministeren sagde, at med hensyn til tidshorisonten for de ting, som er under overvejelse, måtte spørgeren og ministeren mødes igen på næste onsdag.

Hvis ikke der snart sker et politisk indgreb, vil vi stå i den situation, at lejerne kan komme til at vente i lange tider, før en endelig afgørelse på sagerne om huslejestigningerne på 4 kr. pr. kvadratmeter er fundet ved landsretten og eventuelt Højesteret. Og lejerne risikerer jo i sidste ende at tabe, fordi loven ikke klart nok fastslår sammenhængen mellem husleje og vedligeholdelsesforpligtelse. Det er urimeligt, at der i flere år er usikkerhed om, hvilken husleje mere end 200.000 lejere skal betale.

Samtidig oplyste ministeren i spørgetiden den 11. januar 1995, at regeringen ikke vil sikre lejerne fri proces i alle disse sager. Lejerne risikerer derfor store sagsomkostninger oven i købet. På den baggrund var det interessant og forhåbentlig løfterigt, at ministeren lagde op til, at han vil løfte sløret for regeringens planer.

Uanset at ankenævnet for de københavnske huslejenævni i løbet af kort tid måtte træffe afgørelse i sagen, vil den tabende part kunne anke sagen videre til boligretten, landsretten og formentlig også Højesteret.

Både lejersiden og udlejerne har tilkendegivet, at de vil anke sagerne til tops i retssystemet, så det må forventes, at dette sker, uanset hvem der taber sagerne. Skal sagerne gennem retssystemet, er de underlagt de almindelige vente- og ekspeditionstider ved retterne. En ventetid på 2-3 år, før den sidste retsinstans har talt, forekommer sandsynlig.

**Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):**

Der spørges, om lejerne skal leve i uvished i flere år, før en række klager over huslejestigninger er afgjort ved domstolene.

Jeg har derfor i går udsendt en pressemeddelelse om, at jeg for at undgå, at lejerne kommer til at betale for vedligeholdelse to gange, vil søge loven ændret, således at den bringes i overensstemmelse med det, der var hensigten, da den blev forhandlet og vedtaget.

**Keld Albrechtsen (EL):**

Jeg vil gerne sige tak til boligministeren for svaret. Jeg blev for et lille øjeblik siden opmærksom på ministerens pressemeddelelse. Derfor havde jeg også en anelse om, at vi ville få et positivt svar. Nu er det også meddelt Folketinget, og det er jo ingen skade til.

Jeg håber så – og det vil jeg spørge ministeren om – at der også ligger i regeringens melding, at vi – partierne – nu skal have en drøftelse med regeringen. Det er i hvert fald noget, vi meget gerne vil gå ind i fra Enhedslistens side for at sikre, at der nu sker en udmøntning, således at der kan blive fuldstændig tryghed omkring dette her.

Nu ved jeg godt, at hvis jeg stiller yderligere spørgsmål, risikerer jeg, at ministeren henviser mig til at indlevere et nyt på tryk, men jeg vil dog alligevel spørge ministeren: Når man nu fra regeringens side har erkendt, at her var altså noget, som skal rettes, kunne dette så ikke også udstrækkes til det såkaldte småhuskapitel, hvor vi jo står over for huslejestigninger, som er endnu større end dem, der nu bliver rettet?

**Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):**

Jeg vil gerne sige til hr. Keld Albrechtsen, at det første, der vil ske på baggrund af min pressemeddelelse, naturligvis er, at jeg tager kontakt til de berørte organisationer – det vil sige udlejerne, og det vil sige Lejernes Landsorganisation – for at drøfte med dem, om man kan finde en fremgangsmåde, der er rimelig fornuftig administrativt.

Ud fra det vil regeringen selvfølgelig fremlægge sine overvejelser, sit forslag, og på det tidspunkt vil jeg naturligvis også invitere de øvrige partier i Folketinget til en drøftelse desangående, for det er mig magtpåliggende i dette specielle spørgsmål, som er rejst i dag, at få fjernet denne uklarhed. Det har jeg selvfølgelig en forhåbning om at partierne her i Folketinget vil være enige med mig i.

Når vi dernæst kommer til de andre spørgsmål, som har været rejst i den forbindelse, vil jeg henvise til, at vi jo tidligere har behandlet et forslag fra SF vedrørende ændring i lejeloven. Som hr. Keld Albrechtsen vil erindre, afviste vi på det tidspunkt at gå ind i de enkelte områder bortset fra det her, hvor jeg sagde at der ville komme nogle tilkendegivelser.

Det vil sige, at på nuværende tidspunkt er det, jeg kan give tilsagn om, først og fremmest en ændring af § 20.

**Keld Albrechtsen (EL):**

Jeg vil godt bede ministeren være opmærksom på, at når der nu skal indledes drøftelser om få dage, vil det være sådan, at der er to landsdækkende organisationer, som repræsenterer lejerne, og det ville derfor være ønskeligt, hvis ministeren inddrog dem begge i disse forhandlinger. Det er hermed en opfordring.

Jeg er udmærket klar over, at ministeren ikke er indstillet på en samlet revision af lejeloven, og med den begrundelse afviste regeringen det forslag, SF havde stillet; det er jeg naturligvis klar over. Det, som Enhedslisten – jeg havde nær sagt på vores grædende knæ – trygler og beder ministeren om, er, at netop dette med småhuskapitlet også må komme ind, for vi betragter det som en konkret, skal vi sige fejltagelse i lovgivningen på linje med dette her med de 4 kr. pr. m<sup>2</sup>.

Så uanset om ministeren er i stand til at svare på lige netop det spørgsmål i dag, vil jeg i hvert fald gøre opmærksom på, at det er noget, som vi i forbindelse med de kommende forhandlinger vil trygle og bede regeringen om, altså om det ikke godt kan komme med ind i den rettelse, der skal ske. Det vil betyde meget for de mennesker, der bor i de små ejendomme, for det er dér, de virkelig store huslejestigninger er.

**Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):**

Jeg vil gerne sige til hr. Keld Albrechtsen, at jeg er vel vidende om, at man er på vej til at danne en ny lejerorganisation, som jeg har forstået at

hr. Keld Albrechtsen har gode kontakter til, og derfor vil man jo indirekte være repræsenteret i de forhandlinger, der kommer; lad det nu være sagt i første omgang.

Med hensyn til spørgsmålet om småhusproblematikken, som hr. Keld Albrechtsen rejser, vil jeg gerne sige, at de erfaringer, vi har – indtil nu i hvert tilfælde – viser, at den leje, vi taler om, skal relatere sig til det omkostningsbestemte; det skal vi lige have med i de her betragtninger, og det var også det, vi sagde tidligere.

Så jeg vil sige, at indtil vi har forhandlet videre med lejerne, er det § 20, det drejer sig om, og jeg har taget de synspunkter, hr. Keld Albrechtsen er kommet med, til efterretning.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

### Skriftligt besvarede spørgsmål

**Anden næstformand** (Henning Grove):

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

Ahlmann-Ohlens, Niels (KF): spm. nr. S 517 og 518

Albrechtsen, Keld (EL): spm. nr. S 508-511

Behnke, Kim (FP): spm. nr. S 499-505

Behnke, Tom (FP): spm. nr. S 404

Donner, Ole (FP): spm. nr. S 552

Engell, Hans (KF): spm. nr. S 553-557

Fergo, Tove (V): spm. nr. S 497

Hornbech, Birthe Rønn (V): spm. nr. S 493 og 524

Kjærsgaard, Pia (FP): spm. nr. S 405

Langkilde, Niels J. (KF): spm. nr. S 494

Mikkelsen, Brian (KF): spm. nr. S 572

Møller, Per Stig (KF): spm. nr. S 562

Nødgaard, Poul (FP): spm. nr. S 528

Sams, Pernille (KF): spm. nr. S 564

Sander, Helge (V): spm. nr. S 526, 575 og 576

Søvndal, Villy (SF): spm. nr. S 506 og 507

Tørnæs, Ulla (V): spm. nr. S 558

Vinther, John (KF): spm. nr. S 559 og 560

### Spm. nr. S 517

Til forsvarsministeren (2/1 95) af:

**Niels Ahlmann-Ohlens** (KF):

»Hvor langt er de planlagte investeringer i nye redningsbåde til det danske kystredningsvæsen kommet?«

### Begrundelse

Spørgsmålet begrundes med udgangspunkt i artikel fra seneste nummer af Tidsskrift for Redningsvæsen, hvor formand Jacob Petersen udtrykker bekymring omkring forsinkelse i forbindelse med de planlagte investeringer i nye redningsbåde.

### Svar (10/1 95)

**Forsvarsministeren** (Hans Hækkerup):

Farvandsvæsenet udarbejdede i 1993 i samarbejde med Søværnets Operative Kommando og Foreningen af Danske Redningsmænd en plan for kystredningstjenestens opgaver og dens forudsigelige udvikling frem til år 2015. Planen omfattede bl.a. forslag til anskaffelse af lette redningsbåde og mellemklasseredningsbåde i de nærmeste år. Planen, der indeholder investeringer for ca. 100 mio. kr., heraf ca. 75 mio. kr. til ovennævnte nyt fartøjsmateriel, blev godkendt af Forsvarsministeriet i juni 1994 som grundlag for det videre arbejde.

For så vidt angår lette redningsbåde, blev der i december 1993 givet bevilling til anskaffelse af den første serie på fire fartøjer på grundlag af en tidligere udviklet prototype. Kontrakt om færdisprojektering og bygning af bådene blev indgået i februar 1994 med et dansk værft. På dette grundlag blev der i løbet af 1994 foretaget beregninger, udarbejdet dokumentation samt indhentet godkendelse af et produktionsgrundlag hos et klassifikationsselskab og hos Søfartsstyrelsen. Den sidste godkendelse blev modtaget fra Søfartsstyrelsen primo december 1994, hvorefter selve produktionen blev iværksat den 20. december 1994.

Den første lette redningsbåd leveres senest den 9. juni 1995, klar til brugerprøvning. Næste båd forventes leveret i december 1995, medens de to resterende både i serien afleveres i løbet af 1996.

I 1997-98 påregnes bygget den næste serie på yderligere fire både, der bl.a. skal tage hensyn til de akkumulerede erfaringer i forbindelse med brugen af bådene fra serie 1.

For så vidt angår nye mellemklasseredningsbåde, kan det oplyses, at bygning af syv planlagte både forventes igangsat i 2. halvdel af 1996. Brugerkrav til denne type redningsfartøjer i løbet af 1994 færdiggjort og endelig godkendt, ligesom et analysearbejde, der blev afsluttet i december 1994, har dannet grundlag for valg af byggemateriale. Farvandsvæsenet påregner primo 1995 at udbyde og kontrahere den egentlige projektering, som forventes afsluttet i 1996. I projekteringen indgår bl.a. modelforsøg, indhentning af essentielle godkendelser fra klassifikationselskab og fra Søfartsstyrelsen samt udarbejdelse og godkendelse af en plan for afprøvning af det færdige fartøj.

Det er Farvandsvæsenets opfattelse, at ovennævnte fartøjsanskaffelser vil kunne gennemføres inden for den forudsete tidsramme. Det skal tilføjes, at den komplekse procedure i forbindelse med udvikling af en ny type redningsfartøj ikke gør det muligt at fremskynde projektering og iværksættelse af bygning af fartøjerne nævneværdigt. Det er herudover Farvandsvæsenets opfattelse, at en jævn tilgang af nyt materiel er at foretrække, idet det herved vil være muligt at tage hensyn til indvundne erfaringer, men det kan på nuværende tidspunkt ikke afvises, at der i løbet af byggeperioden vil vise sig mulighed for at afkorte det samlede forløb.

#### Spm. nr. S 518

Til forsvarsministeren (2/1 95) af:

**Niels Ahlmann-Olsen (KF):**

»Vil ministeren sikre en ekstraordinær indsats for at fremme udskiftningen af kystredningsvæsenets stærkt nedslidte materiel på landets redningsstationer?«

#### Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 517.

#### Svar (10/1 95)

**Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):**

Som det fremgår af besvarelsen af spørgsmål nr. S 517, vil det ikke være muligt at fremskynde projektering og iværksættelse af bygning af nye redningsfartøjer nævneværdigt. Farvandsvæsenet har oplyst, at man i forbindelse med byggefasen vil være særlig opmærksom på eventuelle muligheder for fremskyndelse af anskaffelsestakten.

Et særligt problem udgøres af den udfasede redningsbåd på Læsø. Farvandsvæsenet har undersøgt mulighederne for at erhverve egnet materiel fra udlandet og har fået tilsagn om at kunne overtage en engelsk redningsbåd. Man undersøger i øjeblikket sammen med Søfartsstyrelsen, hvorvidt det vil være hensigtsmæssigt og muligt at give dette fartøj dispensation fra Søfartsstyrelsens regler for havnebaseerede redningsfartøjer.

#### Spm. nr. S 508

Til boligministeren (2/1 95) af:

**Keld Albrechtsen (EL):**

»Hvordan kan Grundejernes Investeringsfond kontrollere, hvilken vedligeholdelsespligt udlejer har aftalt med hver lejer i en ejendom?«

#### Svar (10/1 95)

**Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):**

Som jeg har oplyst i mit svar på spørgsmål nr. S 510, skal der udarbejdes en ny bekendtgørelse om binding af afsætningsbeløb i Grundejernes Investeringsfond. Der vil heri blive taget stilling til en række praktiske spørgsmål, herunder spørgsmålet om, hvordan fonden får de fornødne oplysninger, ligesom der vil blive taget stilling til, hvilken form disse oplysninger skal have.

**Spm. nr. S 509**

Til boligministeren (2/1 95) af:

**Keld Albrechtsen (EL):**

»Hvordan kan Grundejernes Investeringsfond kontrollere, om udlejerne undlader at opkræve lejeforhøjelserne på 4 kr. pr. kvadratmeter til binding i Grundejernes Investeringsfond hos lejerne?«

**Svar (10/1 95)**

**Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):**

Som jeg har oplyst i mit svar på spørgsmål nr. S 510, skal der udarbejdes en ny bekendtgørelse om binding af afsætningsbeløb i Grundejernes Investeringsfond. Der vil heri blive taget stilling til en række praktiske spørgsmål, herunder spørgsmålet om, hvordan fonden får de fornødne oplysninger, ligesom der vil blive taget stilling til, hvilken form disse oplysninger skal have.

**Spm. nr. S 510**

Til boligministeren (2/1 95) af:

**Keld Albrechtsen (EL):**

»Kan en udlejer undlade at binde lejeforhøjelserne på 4 kr. pr. kvadratmeter i Grundejernes Investeringsfond med henvisning til, at denne ikke opkræver lejeforhøjelserne af lejerne, fordi den aftalte vedligeholdelsesforpligtelse efter den hidtidige § 20 i lejeloven fortsat gælder?«

**Svar (10/1 95)**

**Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):**

Indledningsvis bemærkes, at spørgeren synes at forudsætte, at den reduktion af vedligeholdelseshensættelserne, som efter Boligministeriets opfattelse skal ske i de tilfælde, hvor lejerne stadig har en vedligeholdelsesforpligtelse svarende til den tidligere § 20, skal ske i § 18 b-hensættelserne.

Efter min opfattelse kan man diskutere, om reduktionen skal ske i § 18-hensættelserne eller i § 18 b-hensættelserne. Da ændringen af vedligeholdelsesforpligtelsen efter § 20 imidlertid blev kædet sammen med en forhøjelse netop af

§ 18 b-hensættelserne, er jeg enig med spørgeren i, at det umiddelbart er mest nærliggende at foretage reduktionen i § 18 b-hensættelserne.

Det er endvidere min opfattelse, at den ejer, som ikke opkræver den del af § 18 b-forhøjelsen, som skyldes ændringen af § 20 (dvs. 2,50 kr. pr. m<sup>2</sup> i 1995) heller ikke er forpligtet til at binde dette beløb i Grundejernes Investeringsfond.

Hvordan man skal tilrettelægge administrationen af de nye regler i Grundejernes Investeringsfond, kan jeg ikke udtale mig om på nuværende tidspunkt. Da sommerens omfattende ændringer i lejelovgivningen imidlertid indeholder flere ændringer, som vedrører investeringsfonden, skal der udarbejdes en ny bekendtgørelse om binding af afsætningsbeløb i Grundejernes Investeringsfond. Der vil heri blive taget stilling til en række praktiske spørgsmål, herunder spørgsmålet om, hvordan fonden får de fornødne oplysninger, ligesom der vil blive taget stilling til, hvilken form disse oplysninger skal have.

**Spm. nr. S 511**

Til boligministeren (2/1 95) af:

**Keld Albrechtsen (EL):**

»Kan ministeren give en forklaring på, at de ændringer af vedligeholdelsesforpligtelsen i lejelovens § 20, som var en forudsætning for Folketingets samtidig vedtagne lejeforhøjelser på 4 kr. pr. kvadratmeter årligt i årene 1995, 1996 og 1997, ikke blev gennemført ved udformningen af loven?«

**Begrundelse**

I rammeaftalen mellem udlejerorganisationerne og Lejernes Landsorganisation om ændringer i lejeloven og boligreguleringsloven af 18. februar 1994 var der en klar sammenhæng mellem lejeforhøjelserne på 4 kr. pr. kvadratmeter i årene 1994, 1995 og 1996 og det, at udlejerne skulle overtage visse vedligeholdelsesforpligtelser, som hidtil havde påhvilet lejerne i medfør af lejelovens § 20.

Denne sammenhæng blev fastholdt af den daværende boligminister og repræsentanter for regeringspartierne i den debat, der fandt sted op til Folketingets vedtagelse af lovændringerne,

og også i den debat, der fandt sted efter vedtægelsen i Folketinget.

Imidlertid vil ændringen af lejelovens § 20 ikke gælde i næsten alle bestående lejeaftaler, fordi de er indgået på blanketter, der indeholder ordlyden af den hidtil gældende § 20 i lejeloven.

#### Svar (10/1 95)

**Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):**

Jeg er enig med spørgeren i, at der er en nøje sammenhæng mellem ændringen af lejelovens § 20 og forhøjelsen af de udvendige vedligeholdelseshensættelser.

Da jeg af gode grunde ikke selv deltog i forhandlingerne om lovændringerne, beror mit kendskab hertil på, hvad jeg efterfølgende har fået oplyst.

På grundlag heraf er det min opfattelse, at problemstillingen består af to elementer. For det første er der spørgsmålet om, hvorvidt ændringen af § 20 om lejerens andel af den udvendige vedligeholdelsespligt skulle gøres ufravigelig og gælde i eksisterende lejeforhold, og for det andet, om udlejeren kan opkræve forhøjelsen af vedligeholdelsesbeløbet, uanset at den hidtidige § 20 bevares i lejeforholdet på grund af gældende aftale.

For så vidt angår det første element, kan jeg oplyse, at parterne i forbindelse med forhandlingerne fandt det mest hensigtsmæssigt, at adgangen til at fravige lejelovens fordeling af vedligeholdelsespligten blev bevaret.

Dette er, så vidt jeg har fået oplyst, baggrunden for formuleringen af den ændrede § 20.

Den ændrede affattelse af § 20 gælder således som udgangspunkt kun for lejeaftaler indgået efter lovændringens ikrafttræden den 1. juli 1994 (og kun hvis der ikke er aftalt en anden fordeling end lovens).

Med hensyn til det andet element har det været opfattelsen, at den almindelige adgang til at nedsætte afsætningsbeløbet forholdsmæssigt, hvis der som følge af aftale gælder en anden fordeling af pligten til udvendig vedligeholdelse end efter lejeloven, ville sikre sammenhængen mellem ændringen af § 20 og det forhøjede vedligeholdelsesbeløb.

Som det fremgår af Bygge- og Boligstyrelsens netop udsendte vejledning om ændringerne i lejelovgivning, er det ministeriets holdning, at afsætningsbeløbet til udvendig vedligeholdelse vil kunne nedsættes efter boligreguleringslovens § 18, stk. 3, i denne situation.

Jeg er bekendt med, at der i to huslejenævns-sager er truffet afgørelse om, at der ikke skal ske nedsættelse, og jeg erkender, at det set i dette lys havde været ønskeligt, om sammenhængen fremgik klarere af loven.

Jeg mener imidlertid, det foreløbig kunne være hensigtsmæssigt at afvente resultatet af den ankesag, som verserer, inden der tages stilling til eventuelle initiativer.

#### Spm. nr. S 499

Til skatteministeren (2/1 95) af:

**Kim Behnke (FP):**

»Vil ministeren give et skøn over, hvor store formuer der årligt forsvinder fra Danmark som følge af emigration?«

#### Begrundelse

Hvert år emigrerer omkring 30.000 danskere og tager deres formue med. Ministeren bedes give et kvalificeret bud på, hvor mange penge der forsvinder på den måde. Ministeren må også gerne bruge besvarelsen til at bekræfte, at den eneste mulighed for at forhindre dette kapitaldræn af Danmark er at gøre skatteklimatet mildere.

#### Svar (16/1 95)

**Skatteministeren (Carsten Koch):**

Af optællinger i Told- og Skattestyrelsen fremgår, at de omkring 29.000 personer, der emigrerede fra Danmark i løbet af 1993, havde en nettoformue på i alt ca. 850 mio. kr. ultimo året eller gennemsnitlig ca. 30.000 kr. Lovmodelberegninger viser, at ca. halvdelen har negativ nettoformue og kun ca. 10 pct. har en nettoformue på over 100.000 kr. Derudover fremgår, at de fleste er under 30 år gamle, og halvdelen er under uddannelse eller ude af erhverv. For befolkningen som helhed er den gennemsnitlige nettoformue ca. 130.000 kr.

Der foreligger ikke oplysninger om, i hvilket omfang de emigrerede bevarer en formue i Danmark.

Af de ca. 29.000 personer var 64 formueskatteydere, svarende til ca. 2 promille, og deres



nettoformue var på i alt ca. 550 mio. kr. eller i gennemsnit ca. 8,6 mio. kr. I befolkningen som helhed er andelen af formueskatteydere ca. 8 promille og den gennemsnitlige nettoformue for formueskatteydere ca. 5,5 mio. kr.

De emigrerede formueskatteydere er gennemsnitlig yngre end andre formueskatteydere. Gennemsnitsalderen for emigranterne er omkring 40 år, mens den for andre formueskatteydere er ca. 60 år.

---

### Spm. nr. S 500

Til undervisningsministeren (2/1 95) af:

**Kim Behnke (FP):**

»Vil ministeren oplyse, hvorfor folkeskolens 1. klasse ikke påbegyndes af børnene i 6-års-alderen, så vi derved opnår at få alle uddannelser afsluttet 1 år før, hvorved tiden på arbejdsmarkedet forlænges?«

### Begrundelse

I de fleste andre lande påbegyndes folkeskolernes 1. klasse i en alder af 6 år – nogle steder endog 5 år. Det er jo ikke, fordi danske børn er dummere end børn i andre lande, at vi venter til det 7. år med at gå i folkeskole.

Ud over at danske børn sagtens vil kunne påbegynde regulær undervisning tidligere end i dag, så er der det samfundsøkonomiske perspektiv i aldersnedsættelsen, at vi bliver færdiguddannet 1 år tidligere. I disse år ses der med bekymring på, at den erhvervsaktive alder bliver kortere og kortere (mest på grund af efterløn og andre former for statsbetalt ferie). Ved at få folk færdiguddannet et helt år før er der mulighed for, at vores tid som ydere til samfundsøkonomien forlænges med et helt år.

### Svar (12/1 95)

**Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):**

Der har tidligere været overvejelser om ændringer i tidspunktet for undervisningspligtens indtræden, herunder overvejelser om indførelse af en obligatorisk børnehaveklasse.

På baggrund af en betænkning i 1984 (Bisgaard-betænkningen) om skolegangens påbe-

gyndelse i folkeskolen skete der i 1985 en ændring af folkeskoleloven med henblik på at imødekomme ønsket om en tidligere skolestart. Ændringen indebar følgende tre hovedpunkter:

Der blev indført mulighed for samordnet indskoling for børnehaveklassen, 1. og 2. klassetrin, således at lærere og børnehaveklasseledere kunne virke i hinandens klasser. På skoler med samordnet indskoling skulle eleverne have mindst 20 timer om ugen mod normalt 15 timer om ugen.

Der skete en udvidelse af undervisningsbeholdningen. Aktiviteterne i børnehaveklassen betragtes nu som undervisning, således at der er en glidende overgang mellem det, der i traditionel forstand ikke betegnes som undervisning, og egentlig undervisning.

Det blev muligt at optage børn i børnehaveklasse og 1. klasse, hvor barnet inden 1. oktober fylder henholdsvis 5 og 6 år.

Disse ændringer er siden videreført uændret, bortset fra at elever i børnehaveklasse og 1. klasse nu altid skal have mindst 20 undervisningstimer om ugen, dvs. også, hvor der ikke er etableret samordnet indskoling.

Vi er ikke i besiddelse af oplysninger om, hvor mange børn der starter i 1. klasse som 5- eller 6-årige, men min fornemmelse er, at der er tale om en hel del, der ikke er fyldt 7 år, inden de starter. Selv om børnehaveklassen ikke er obligatorisk, er det tæt på 100 pct. af eleverne, der starter deres skolegang i børnehaveklassen. Bl.a. på denne baggrund mener jeg, at den fleksible måde, som skolestarten er tilrettelagt på, og som giver forældrene mulighed for i et vist omfang selv at vurdere, om deres barn er parat til at komme i skole, bør foretrækkes frem for en generel nedsættelse af tidspunktet for undervisningspligtens indtræden.

---

### Spm. nr. S 501

Til undervisningsministeren (2/1 95) af:

**Kim Behnke (FP):**

»Vil ministeren bekræfte, at såfremt der blev genindført 50 minutters undervisningstimer i folkeskolen, ville eleverne opnå et helt års ekstra undervisning i løbet af folkeskolens 9 år?«

## Begrundelse

Alle klager over, at eleverne ikke lærer nok i folkeskolen. Det nyeste er, at eleverne også klager over, at de ikke opnår tilstrækkelig lærdom i løbet af de 9 år, folkeskolen normalt varer.

Da vi af samfundsøkonomiske grunde ikke har råd til at forlænge folkeskoleundervisningen, må man se på andre muligheder. For år tilbage blev undervisningstimerne reduceret fra 50 til 45 minutter. Det kan forekomme uden betydning, men en genoprettelse af undervisningstimerne til 50 minutter må medføre, at eleverne på de 9 år opnår et helt års mere undervisning.

Spørgsmålet er en invitation til, at ministeren kan fremsætte forslag om at gennemføre dette som et markant bidrag til at forbedre folkeskolen.

## Svar (10/1 95)

**Undervisningsministeren** (Ole Vig Jensen):

I forhandlingerne forud for folkeskolelovens vedtagelse indgik spørgsmålet om elevernes ugentlige undervisningstid, idet der var bred enighed om, at nogle klassetrin var nået ned på et uacceptabelt lavt timetal. Derfor blev elevernes timetal sat op, og kommunerne blev kompenseret for den merudgift, det øgede timetal ville påføre dem.

Timetallet blev ganske vist ikke ændret i et omfang, der kunne svare til et års undervisning, men der skete dog en mærkbar forøgelse af minimumstimetallet.

Hr. Kim Behnkes forslag om en forøgelse af undervisningstiden tager sit udgangspunkt i et simpelt regnestykke; for han har jo ret i, at fem minutter er en niendedel af femogfyrre minutter. Derfor kan det se ud, som om fem minutter lagt til hver time i et skoleforløb på ni år ville give eleverne et helt års ekstra undervisning. Jeg er dog ikke sikker på, at dette regnestykke vil give den ønskede effekt med hensyn til elevernes udbytte af undervisningstiden. Her er det nok snarere væsentligt, at undervisningen tilrettelægges, så tiden udnyttes bedst muligt. Mange skoler er meget opmærksomme på dette og afprøver f.eks. forskellige måder at opdele børnenes skoledag på, så den netop ikke splittes op i de mange enheder, der kan give en del spildtid.

Jeg skal i øvrigt gøre opmærksom på, at ændringer i lærernes tjenestetid beror på forhandlinger mellem lærernes organisation og Kommunernes Landsforening.

## Spm. nr. S 502

Til erhvervsministeren (2/1 95) af:

**Kim Behnke (FP):**

»Vil ministeren udarbejde en udtømmende liste over samtlige de ekstra ulemper, der er blevet påført dansk erhvervsliv gennem de seneste 10 år?«

## Begrundelse

Hver eneste dag udsættes dansk erhvervsliv for yderligere ulemper som følge af nye lovvedtagelser, implementering af EU-direktiver eller ministerielt udstedte regler og/eller gebyrer. Spørgeren vil gerne have en udtømmende liste over samtlige de ekstra ulemper, dansk erhvervsliv er blevet påført gennem de seneste 10 år. Denne liste vil være et glimrende værktøj til vurdering af erhvervsklimaet i Danmark. Listen skal også indeholde nye skatter, afgifter, gebyrer, brugerbetaling, kredittdisstramninger osv. Listen skal desuden indeholde stramninger i administrative rutiner, hvorved virksomhederne oplever ulemper.

Såfremt ministeren er i stand til at finde en enkelt eller to lempelser, erhvervslivet har opnået i samme periode, er det selvfølgelig mest fair, om dette også fremgår af besvarelsen.

## Svar (10/1 95)

**Erhvervsministeren** (Mimi Jakobsen):

At udarbejde den udtømmende liste, som spørgeren efterlyser, vil kræve, at der afsættes uforholdsmæssigt mange ressourcer fra alle de instanser, der skal levere bidrag til besvarelsen. Det er min opfattelse, at en sådan indsats ikke vil stå mål med det resultat, der i givet fald vil blive opnået. I øvrigt vil det næppe være muligt præcist at definere begrebet »ekstra ulemper«, idet reguleringer og administrative rutiner af nogle virksomheder kan opfattes som en fordel, af andre som en ulempe – afhængig af, hvilken del af erhvervslivet der er tale om.

Jeg vil dog gerne understrege, at regeringen er fuldt opmærksom på problemstillingen, og den besluttede for godt et år siden, at alle nye lovforslag skal ledsages af en erhvervsøkonomisk konsekvensvurdering, hvis forslagene skønnes at have væsentlige virkninger på erhvervenes omkostninger. Jeg kan oplyse, at dette arbejde sker i Erhvervsministeriets regi, og at denne indsats er blevet opprioriteret i ministeriet.

I øvrigt vil jeg gerne henlede spørgerens opmærksomhed på besvarelsen af spørgsmål nr. S 156 (stillet af Kristian Thulesen Dahl) den 3. november 1994, hvori der bl.a. er udarbejdet en redegørelse for de administrative byrder, virksomheder pålægges som følge af offentlige reguleringer. Besvarelsen er vedlagt. (Ikke optrykt her).

### Spm. nr. S 503

Til skatteministeren (2/1 95) af:

**Kim Behnke (FP):**

»Vil ministeren oplyse, hvorfor der skal betales skat af et firmas betaling for en medarbejders brug af en offentlig parkeringsplads, mens det er skattefrit at anvende en parkeringsplads, som en virksomhed har anlagt til sine medarbejdere?«

### Begrundelse

Skattemyndighederne i Odense har i deres nidkære misundelsesjagt på byens skatteborgere udtænkt et nyt skatteobjekt, nemlig virksomheders betaling for deres medarbejders brug af offentlige parkeringspladser.

For det første er det jo det offentlige, som har skabt problemer gennem indførelse af betaling på alle offentlige parkeringspladser i byerne, samtidig med at antallet af parkeringspladser er reduceret til gene for de folk, som har deres arbejde i byerne. Medarbejdere, som skal betale for at holde på parkeringsplads i den samlede arbejdstid, burde have fradrag for denne politikerpålagte gene.

For det andet kan en virksomhed jo anlægge en egentlig parkeringsplads, hvis ellers myndighederne vil godkende denne, og derved stille parkeringsplads til rådighed for virksomhedens kunder, leverandører og medarbejdere. I det til-

fælde tales der ikke om, at medarbejderne modtager en skattepligtig gave.

Nærværende spørgsmål er en invitation til ministeren. Ministeren gives lejlighed til at få meddelt skattemyndighederne i Odense og det øvrige land, at de ikke skal drive klapjagt på de borgere, som er tvunget til at holde på betalingsparkeringspladser.

### Svar (10/1 95)

**Skatteministeren (Carsten Koch):**

Lønmodtagere kan efter Landsskatterettens praksis ikke fradrage udgifter til parkering ved arbejdsstedet. Udgiften til befordring mellem hjemmet og arbejdsstedet er en privat udgift, for hvilken der imidlertid er indrømmet et standardiseret fradrag efter ligningslovens § 9 C. Der kan ikke i stedet indrømmes fradrag for faktiske udgifter og således heller ikke for udgifter til parkering ved arbejdsgiverens adresse. I det omfang en arbejdsgiver refunderer den ansattes private udgifter til parkering, er det refunderede beløb skattepligtigt for modtageren.

Parkering på arbejdsgiverens egne eller lejede parkeringspladser beskattes som udgangspunkt ikke. Når der ikke sker beskatning i denne situation, er det ud fra de samme hensyn, som gør sig gældende i forbindelse med andre personalegoder som f.eks. adgang til firmakantine med subsidierede priser. Selv om arbejdsgiveren her gennem sit tilskud afholder en privat kostudgift for den ansatte, hvilket principielt er skattepligtigt, undlader man i praksis at beskatte den ansatte. Det skyldes, at det er vanskeligt at opgøre den økonomiske værdi for den enkelte ansatte.

I tilfælde, hvor den ansatte benytter arbejdsgiverens egen eller lejede parkeringsplads, er den økonomiske værdi for den ansatte lig med den sparede private parkeringsomkostning. Denne værdi vil være afhængig af den enkeltes faktiske brug af parkeringspladsen og af prisen på alternative parkeringsmuligheder, herunder muligheden for gratis parkering. Skattemyndighederne har ingen reel mulighed for at kontrollere den enkeltes brug af parkeringspladsen og kan derfor heller ikke opgøre værdien heraf.

Det er derimod muligt at opgøre den enkelte ansattes private udgift til parkering i de situationer, hvor arbejdsgiveren refunderer udgiften. Det er denne mulighed for individualisering, der gør, at arbejdsgiverens refusion af den private udgift beskattes.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at den aktuelle sag fra Odense er opstået i forbindelse med skattemyndighedernes almindelige kontrolarbejde. I to tilfælde er der fundet eksempler på bilag vedrørende udgifter til parkering, som virksomheden har fratrukket i sit regnskab. Der er ikke gennemført forhøjeelser over for ansatte i den anledning. Der er således efter min opfattelse ikke hold i påstanden om, at skattemyndighederne driver klappagt på borgerne. Forholdet er tværtimod det, at skattemyndighederne undlader at foretage beskatning i en række situationer, hvor beskatningen kun kan ske på et meget usikkert grundlag. Det finder jeg egentlig er udtryk for en fornuftig og ressourcebevidst holdning.

### Spm. nr. S 504

Til erhvervsministeren (2/1 95) af:

**Kim Behnke (FP):**

»Finder ministeren ikke, at det er urimeligt, at danske aktie- og anpartsselskaber er blevet pålagt en ekstra skat på 160 mio. kr.?«

### Begrundelse

Folketinget har vedtaget en lovændring, hvorefter alle aktie- og anpartsselskaber skal afholde generalforsamling senest 5 måneder efter regnskabsårets afslutning. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen forlanger nu, at alle aktie- og anpartsselskaber skal afholde generalforsamlinger og indføre denne bestemmelse i deres vedtægter. Ud over de rent praktiske problemer med, at alle landets aktie- og anpartsselskaber skal afholde disse ofte ekstraordinære generalforsamlinger, er der også en økonomisk side af sagen.

Der er nemlig krav om, at de nye vedtægter indsendes vedlagt et gebyr på 800 kr. For alle selskaber giver det staten en ekstra indtægt på 160 mio. kr. Dette beløb er jo rent fiskalt og derfor faktisk en ekstra skat på vores betrængte erhvervsliv.

### Svar (11/1 95)

**Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):**

Aktie- og anpartsselskabsloven blev ændret sidste år, således at generalforsamlingen nu for alle selskaber skal afholdes inden 5 måneder

efter regnskabsårets afslutning mod tidligere 6 måneder. Loven kræver ikke vedtægtsmæssige bestemmelser om fristen for afholdelse af generalforsamling til godkendelse af årsregnskabet. En del selskaber har alligevel valgt at indsatte bestemmelser herom i vedtægterne, og der kan i disse tilfælde være behov for vedtægtsændringer. Erhvervs- og Selskabsstyrelsen kræver imidlertid ikke, at dette skal ske straks og under afholdelse af unødige omkostninger.

Mange selskaber bringer selv deres vedtægter i overensstemmelse med loven – for eksempel i forbindelse med, at de alligevel skal anmelde andre ændringer til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen.

Ydermere har Erhvervs- og Selskabsstyrelsen anlagt en kundevenlig praksis. Når et selskab har anmeldt gebyrbelagte ændringer, henledes anmelderens opmærksomhed på, at fristen for afholdelse af generalforsamling bør forkortes. Forholdet bringes således ofte i orden ved en uformel telefonisk henvendelse fra styrelsen og uden yderligere gebyr.

I andre tilfælde henstiller styrelsen blot, at selskabet ved en kommende generalforsamling bringer forholdet i orden.

Der er således ikke tale om, at alle selskaber skal til at tilrette deres vedtægter her og nu. Danske aktie- og anpartsselskaber pålægges derfor heller ikke en ekstra skat på 160 mio. kr.

### Spm. nr. S 505

Til erhvervsministeren (2/1 95) af:

**Kim Behnke (FP):**

»Vil ministeren oplyse, med hvilken begrundelse Erhvervs- og Selskabsstyrelsen forlanger, at alle aktie- og anpartsselskaber skal afholde generalforsamlinger for at indføre en ændret dato?«

### Begrundelse

Folketinget har ændret lovgivningen således, at aktie- og anpartsselskaber skal afholde generalforsamling senest 5 måneder efter regnskabsårets afslutning.

Nu forlanger Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, at alle selskaber skal afholde generalforsamlinger for at indføre denne bestemmelse i selskabernes vedtægter. Men hvorfor det? Er det ikke

således, at gældende lovgivning altid rangerer over selskabernes vedtægter, og kunne man derfor ikke afvente ordinære generalforsamlinger og ordinære vedtægtsændringer?

(Besvaret sammen med spm. nr. S 504).

#### Spm. nr. S 404

Til justitsministeren (8/12 94) af:

**Tom Behnke (FP):**

»Har ministeren pålagt politiet, at de skal patruljere på Christiania i grupper på 2-3 mand?«

#### Svar (11/1 95)

**Justitsministeren (Bjørn Westh):**

Samarbejdsformen mellem de enkelte politikredse og Justitsministeriet baseres ikke på pålæg fra min side. Justitsministeriet går således normalt ikke ind og giver præcise anvisninger til politimestre eller politidirektøren i København om, hvorledes de enkelte konkrete politiopgaver skal løses.

Jeg har derimod flere gange drøftet spørgsmålet om en genoptagelse af politiets uniformerede patruljering på Christiania med politidirektøren i København. Under vores drøftelser har jeg givet udtryk for regeringens ønske om, at der på Christiania foretages patruljering af uniformeret politi, som det kendes fra andre dele af København.

Jeg kan i den forbindelse også henvise til Justitsministeriets pressemeddelelse af 28. november 1994, hvoraf det bl.a. fremgår:

»Efter drøftelser med forsvarsministeren og Styringsrådet for Christiania har jeg for kort tid siden bedt politidirektøren om at redegøre for, hvorledes politiet kan genoptage en effektiv patruljering på Christiania. Jeg vil snarest drøfte dette spørgsmål med politidirektøren igen.

Jeg er naturligvis opmærksom på, at en effektiv patruljering på Christiania let kan føre til nye konfrontationer. Hvis dette skal undgås, forudsætter det bl.a., at man fra Christianias side positivt medvirker i processen.

Jeg har derfor bedt politidirektøren tage det med i sine overvejelser, om etableringen af en særlig kontaktgruppe mellem Christiania, Sty-

ringsrådet og politiet kunne bidrage til at mindske risikoen for konfrontationer.«

Jeg kan endvidere oplyse, at Københavns politi efterfølgende har foretaget patruljering på Christiania. Patruljeringen, der er foretaget af to overordnede politifolk, er bl.a. gennemført med henblik på at danne et bedre grundlag for Københavns politis tilrettelæggelse af den fremtidige patruljering i området.

#### Spm. nr. S 552

Til kulturministeren (4/1 95) af:

**Ole Donner (FP):**

»Agter ministeren at hjælpe Charlottenlund Travbane i den svære økonomiske situation, den er kommet i?«

#### Begrundelse

Spørgeren ønsker oplyst, om ministeren vil frigive nogle midler fra tips- og lottopuljen enten ved direkte tilførsel af midler eller ved eventuelt at tillade, at »øremærkede« beløb til investeringer kan frigives til drift.

Hvis Charlottenlund Travbane må lukke, vil det betyde tab af mange arbejdspladser dels på banen, dels i erhverv med tilknytning til travsporten.

Grunden til den økonomisk dårlige situation er bl.a. nedgang i spil på heste, delvis på grund af stigende indtægter på spil i Dansk Tipstjeneste med deraf følgende stigning i »overskudspuljen« inden for tips og lotto.

#### Svar (16/1 95)

**Kulturministeren (Jytte Hilden):**

Efter en henvendelse fra Det Danske Travselsskab, som ejer Charlottenlund Travbane, har jeg inviteret Det Danske Travselsskab sammen med Dansk Travsports Centralforbund, som er det forbund, der modtager tilskud til travsporten fra tips- og lottomidlerne, til et møde for at gennemdrøfte den nuværende situation.

Tilskud til hestesporten af tips- og lottomidlerne efter lovens § 6 A, stk. 1, nr. 2, blev indført i 1988 netop for at kompensere hestesporten for den nedgang i spilleindtægter, som indførelsen af lotto forventedes at medføre.

## Spm. nr. S 553

Til miljø- og energiministeren (4/1 95) af:

**Hans Engell** (KF):

»Hvis Frederiksborg Amt afviser at gennemføre en retablering af Søborg Sø, vil ministeren da på trods heraf overveje denne løsning og i givet fald på hvilken baggrund?«

## Svar (13/1 95)

**Miljø- og energiministeren** (Svend Auken):

Skov- og Naturstyrelsen har over for mig oplyst følgende om baggrunden og perspektiverne for en retablering af Søborg Sø i Nordsjælland:

»Søborg Sø mellem Græsted og Gilleleje var med et areal på ca. 540 ha Nordsjællands næststørste lavvandede sø. Den blev tørlagt sidst i 1800-tallet og har siden været kunstigt afvandet til landbrugsformål. I de senere år er dele af de laveste arealer gået ud af landbrugsmæssig drift og er på vej til at blive til krat og lign., men størstedelen dyrkes stadig i omdrift eller som græsarealer.

Området omfattes af et offentligt pumpelag i henhold til vandløbsloven og ejes af ca. 90 lodsejere.

Skov- og Naturstyrelsen udarbejdede i 1990 med nær kontakt til pumpelaget et skitseprojekt for en delvis retablering af søen. Projektet omfattede 126 ha (23 pct.) af den tidligere sø. Det indebar en forhøjelse af grundvandstanden, så hovedparten af arealet ville blive til græsningsenge, mindre dele til elleskov og rørskov, mens kun et beskedent areal – 7 ha – ville blive til sø. Udgiften ville være 5-6 mio. kr.

Det rådgivende udvalg nedsat i henhold til naturforvaltningsloven behandlede forslaget i 1990. Udvalget afviste her delprojektet, som man anså for at være for dyrt i forhold til de naturværdier, der kunne skabes. Derimod blev en fuldstændig retablering anset for at være værdifuld af hensyn til natur, kulturhistorie og friluftsliv. Sagen blev herefter henlagt af Skov- og Naturstyrelsen.

I 1993 blev spørgsmålet om en genskabelse af søen taget op lokalt og rejst i Frederiksborg Amt, der rettede henvendelse til Skov- og Naturstyrelsen om muligheden for at genskabe Søborg Sø ved fredning og naturgenopretning.

Styrelsen har efterfølgende over for amtet tilkendegivet, at en genskabelse af Søborg Sø vil være et potentielt godt naturgenopretningspro-

jekt, hvor en række forskellige hensyn kan tilgodeses, og hvor væsentlige naturværdier, kulturhistoriske forhold og i et vist omfang miljøgevinst kan skabes i hovedstadsregionen.

Styrelsen har vurderet, at det vil være mest hensigtsmæssigt at gennemføre et eventuelt projekt ved en kombination af fredning og direkte erhvervelser, evt. kombineret med jordfordeling, der kan sikre bedre arronderede landbrugsejendomme på de højereliggende jorder omkring søen.

Skov- og Naturstyrelsen har med forbehold for både Finansudvalgets tilslutning til projektet og for de samlede økonomiske konsekvenser for styrelsens bevillinger tilkendegivet over for Frederiksborg Amt, at styrelsen er indstillet på sammen med amtet at medvirke til en gennemførelse af projektet, herunder være medrejsere af en fredningssag. Styrelsen afventer nu svar fra amtet om den eventuelle iværksættelse af et sådant projekt.

Frederiksborg Amt har i øvrigt i løbet af 1994 gennemført forskellige tekniske forundersøgelser og afholdt møde med grundejerne (pumpelaget), hvor der overvejende var modstand mod forslaget. Enkelte lodsejere har dog tilkendegivet, at man var indstillet på at sælge berørte arealer.

Skov- og Naturstyrelsen finder, at det vil give problemer at iværksætte en fredningssag med naturgenopretningsformål, uden at amtet som regional fredningssmyndighed kan tilslutte sig projektet.

En anden mulighed for at realisere projektet er, at staten påbegynder en arealerhvervelse ved frivilligt salg og efter en årrække revurderer projektet.

Med hensyn til modstanden blandt lodsejerne har styrelsen fra andre naturforvaltningsprojekter, som er gennemført i de seneste år, erfaringer, der viser, at den umiddelbare modstand, der kan komme til udtryk på offentlige møder m.v., ofte kan vende til at blive et konstruktivt samarbejde mellem de offentlige myndigheder og lodsejerne. Det har ikke mindst været tilfældet de gange, hvor man har anvendt jordfordelingsinstituttet, der på samme tid kan sikre en bedre landbrugsstruktur i lokalområdet og samle de marginale lavbundsarealer i områder, hvor der kan ske en vandstandshævning med henblik på at forbedre levevilkårene for plante- og dyrelivet, miljøltilstanden m.v.

Skov- og Naturstyrelsen har ikke oplysninger, der konkret belyser udpumpningen af vand

fra Søborg Sø-området og betydningen heraf for grundvandet, men skal alene anføre, at en reduceret udpumpning af ferskvand fra området generelt vil medføre en vis vandspejlshævning og derved mindre risiko for saltvandsindtrængen i de vandførende lag, hvorfra drikkevand indvindes.

Skov- og Naturstyrelsen finder endelig, at forskellige muligheder for at øge områdets rekreative værdi må vurderes på baggrund af Frederiksborg Amts stilling til, om der skal gennemføres en fredning og naturgenopretning af arealerne.«

Genskabelsen af Søborg Sø er et meget vigtigt naturgenopretningsprojekt, men jeg vil afvente, at Frederiksborg Amt tager stilling til forslaget om naturgenopretningsprojektet og fredningen, inden jeg eventuelt foretager mig yderligere i sagen.

Inden jeg træffer endelig beslutning, vil jeg under alle omstændigheder rådføre mig med Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg.

---

#### Spm. nr. S 554

Til miljø- og energiministeren (4/1 95) af:

**Hans Engell (KF):**

»Vil ministeren oplyse, om det vil indgå i ministerens overvejelser, at en afstemning på generalforsamlingen den 24. oktober 1994 i Søborg Søes Landvindingslag og en efterfølgende rundspørge til de ikke fremmødte endte med, at 414 ud af 457 var imod retablering af søen, at Græsted-Gilleleje Byråd den 11. oktober 1993 har forkastet forslaget om retablering, og at mindst 2 medlemmer af den lokale afdeling af Danmarks Naturfredningsforening også er imod ideen?«

#### Svar (13/1 95)

**Miljø- og energiministeren (Svend Auken):** Jeg kan henvise til min besvarelse af spørgsmål nr. S 553 og kan tilføje, at den lokale stillingta-

gen naturligvis altid vil indgå i mine overvejelser om, hvorvidt et givet projekt skal sættes i værk.

---

#### Spm. nr. S 555

Til miljø- og energiministeren (4/1 95) af:

**Hans Engell (KF):**

»Er der en bestemt praksis for, hvordan rådgivning fra Naturforvaltningsudvalget følges af ministeren, og agter ministeren i givet fald at følge praksis i sagen vedrørende Søborg Sø?«

#### Svar (13/1 95)

**Miljø- og energiministeren (Svend Auken):** Naturforvaltningsudvalget er et udvalg, der er nedsat i medfør af naturbeskyttelsesloven, lov nr. 9 af 3. januar 1992, § 61. Udvalget er rådgivende for ministeren i sager af større betydning.

Der er ikke nogen fast praksis for, hvordan rådgivning fra udvalget følges af ministeren, men hidtil er indstillingerne normalt fulgt, ikke mindst i tilfælde, hvor udvalget er helt eller overvejende enig.

Det vil imidlertid i hvert enkelt tilfælde bero på en konkret stillingtagen til den indstilling, som udvalget fremkommer med, om ministeren vil følge udvalget.

---

#### Spm. nr. S 556

Til miljø- og energiministeren (4/1 95) af:

**Hans Engell (KF):**

»Kan ministeren bekræfte, at der årligt udpumpes over 8 mio. m<sup>3</sup> vand fra Søborg Søes område, og at en standsning af udpumpningen vil medføre, at 25 pct. af vandet vil blive infiltreret i undergrunden som drikkevand, mens de 75 pct. bl.a. vil give en forbedring af vandgennemstrømningen i de naturlige vandløb i området, og at projektet vil afværge en saltindtrængen i de vandførende lag, som ville medføre forøgede udgifter til rensning af drikkevandet?«

**Svar (13/1 95)**

**Miljø- og energiministeren (Svend Auken):**  
Jeg kan henvise til min besvarelse af spm. nr. S 553.

**Spm. nr. S 557**

Til miljø- og energiministeren (4/1 95) af:

**Hans Engell (KF):**

»Hvilken holdning har ministeren til en eventuel alternativ løsning på problemet med at lade Søborg Sø forblive som nu, men med videre muligheder for offentlighedens adgang til området og eventuel rejsning af et tårn til brug for interesserede ornitologer?«

**Svar (13/1 95)**

**Miljø- og energiministeren (Svend Auken):**  
Jeg henviser til min besvarelse af spørgsmål nr. S 553.

**Spm. nr. S 497**

Til socialministeren (29/12 94) af:

**Tove Fergo (V):**

»Er det acceptabelt, at Sorø Kommune dags dato endnu ikke har udleveret råmateriale fra en psykologisk undersøgelse i en sag, skønt dette blev fordret udleveret som aktindsigt den 2. december 1994 med henvisning til Socialministeriets skrivelse til samtlige kommuner af 28. november 1994 (journ. nr. 5017-16)?«

**Svar (3/1 95)**

**Socialministeren (Yvonne Herløv Andersen):**  
Socialministeriet udsendte den 28. november 1994 til samtlige kommuner m.fl. en orientering om psykologerklæringer i børnesager m.v.

Med denne orientering henvistes bl.a. til reglerne om autorisation af psykologer, fastsat i lov nr. 494 af 30. juni 1993, psykologloven. Med denne orientering ønskede Socialministeriet at henlede kommunernes opmærksomhed på

adgangen til aktindsigt i psykologers råmateriale, hvad enten der er tale om autoriserede psykologers eller ikkeautoriserede psykologers materiale.

Socialministeriet ønskede endvidere at henlede kommunernes opmærksomhed på, at der med hjemmel i forvaltningslovens § 15 samt offentlighedslovens § 4, stk. 2, 2. pkt., er adgang til at begrænse aktindsigten, i det omfang partens interesse i at kunne benytte kendskab til sagens dokumenter til varetagelse af sit tarv findes at burde vige for afgørende hensyn til den pågældende selv eller andre private eller offentlige interesser. Psykologloven har i § 14, stk. 4, en tilsvarende bestemmelse.

Efter psykologlovens § 14, stk. 5, kan afslag på en anmodning om aktindsigt vedrørende en autoriseret psykologs virksomhed inden for sundhedsvæsenet påklages til Sundhedsvæsenets Patientklagenævn. Uden for sundhedsvæsenet kan et afslag på en anmodning om aktindsigt påklages til den myndighed, som er klageinstans i forhold til den autoriserede psykologs virksomhedsområde i øvrigt i den sag, begæringen om aktindsigt vedrører.

I den konkrete sag, hvor det refereres, at der er rettet henvendelse til en kommune med begæring om aktindsigt, følger det, at en sådan begæring skal behandles efter forvaltningslovens almindelige regler herom. Såfremt den til grundliggende sag vedrører en afgørelse om tvangsmæssig anbringelse af et barn uden for hjemmet, vil klageinstansen også over afgørelsen om aktindsigt være Den Sociale Ankestyrelse.

**Spm. nr. S 493**

Til indenrigsministeren (28/12 94) af:

**Birthe Rønn Hornbech (V):**

»Vil ministeren oplyse, på hvilken dokumentation ministeren bygger sin påstand i Nyhedsbrev for udlændinge nr. 36 side 42 om, at der i forbindelse med 2. og 3. behandling af lovforslag nr. L 86 af et folketingsflertal på 3/4 var givet dispensation efter § 42 i Folketingets forretningsorden?«



**Begrundelse**

Efter § 42 i Folketingets forretningsorden er det Folketinget, der med 3/4 flertal skal stemme for dispensation. Da 2/5 af Folketingets medlemmer, allerede inden der i Retsudvalget var afgivet betænkning, havde tilkendegivet, at tredjebehandlingen af L 86 ville blive begæret udsat i henhold til grundlovens § 41 og der derfor slet ikke blev nogen afstemning om dispensation, stiller spørgeren sig helt uforstående over for de i ministerens nyhedsbrev angivne oplysninger, som forventes dementeret.

**Svar (12/1 95)**

**Indenrigsministeren (Birte Weiss):**  
Undskyld! Det burde være fremgået af artiklen, at der var tale om en forventet dispensation. Fejlen vil blive rettet i næste Nyhedsbrev.

**Spm. nr. S 524**

Til indenrigsministeren (3/1 95) af:  
**Birte Rønn Hornbech (V):**  
»Vil ministeren oplyse, hvorvidt der som omtalt i Morgenavisen Jyllands-Posten den 3. januar 1995 findes en skreven eller uskreven regel, der giver asylsøgere, der har fået afslag på opholdstilladelse, og som gemmer sig for politiet et halvt år, ret til at forblive i Danmark?«

**Begrundelse**

Der synes blandt asylsøgere at herske en opfattelse af, at den omstændighed, at man kan gemme sig for politiet i mere end 6 måneder, giver mulighed for opholdstilladelse, hvorfor det er væsentligt at få afklaret, hvorvidt dette er sandt.

**Svar (9/1 95)**

**Indenrigsministeren (Birte Weiss):**  
Nej. Man opnår ikke opholdstilladelse ved at gemme sig.

**Spm. nr. S 405**

Til indenrigsministeren (8/12 94) af:  
**Pia Kjærsgaard (FP):**  
»Vil ministeren meddele, om kontakterne, der fra danske myndigheders side har været rettet til Slovenien, Albanien og Ungarn med henblik på at oprette danske flygtningelejre i disse lande, har givet et resultat?«

**Begrundelse**

Der henvises til svar på spørgsmål nr. S 1096 (folketingsåret 1993-94).

**Svar (9/1 94)**

**Indenrigsministeren (Birte Weiss):**  
Som oplyst i min besvarelse den 11. maj 1994 af spørgsmål nr. S 1096 har der fra de danske myndigheders side været rettet henvendelse til Slovenien, Albanien og Ungarn med henblik på at drøfte mulighederne for at oprette danske flygtningelejre i disse lande.

Jeg kunne ved den lejlighed oplyse, at henvendelserne på daværende tidspunkt ikke havde givet konkrete resultater, men at der fra dansk side ville blive arbejdet videre med kontakterne til de nævnte lande.

Imidlertid er flygtningestrømmen fra det tidligere Jugoslavien aftaget væsentligt siden da. Dette kan illustreres ved tal fra det danske myndighedskontor i Zagreb.

I perioden fra den 28. marts 1994 til den 31. december 1994 modtog Zagrebkontoret således i gennemsnit henvendelse fra 27 personer om ugen. Til sammenligning modtog kontoret i perioden fra 5. december 1993 til 27. marts 1994 i gennemsnit henvendelse fra 314 personer om ugen.

Også antallet af forelagte sager fra UNHCR og IOM for det danske modtagelseskontor i Zagreb er faldet markant fra gennemsnitlig 101 personer om ugen i perioden fra 5. december 1993 til 27. marts 1994 til gennemsnitlig 27 personer om ugen i perioden fra 28. marts til 31. december 1994. I den forbindelse skal det dog bemærkes, at 430 af periodens i alt 1066 forelagte sager alene vedrører ugerne 50 og 51.

Den aftagende flygtningestrøm har ikke blot medført betydelig færre henvendelser til det danske myndighedskontor i Zagreb, men har

også markant mindsket presset på de lande, der ligger nærmest de borgerkrigsramte områder i det tidligere Jugoslavien.

På den baggrund kan det ikke udelukkes, at de pågældende lande på sigt vil være mindre afvisende over for samarbejde med blandt andet Danmark om oprettelse og/eller drift af flygtningelejre.

Regeringen har som bekendt den opfattelse, at det bør være en hovedmålsætning i flygtningepolitikken, at der ydes den størst mulige hjælp i nærområderne. Det er derfor regeringens hensigt fortsat at yde en meget betydelig humanitær indsats i det tidligere Jugoslavien og søge løsninger, der i regionen kan hjælpe et større antal mennesker.

Regeringen vil derfor nøje følge situationen i det tidligere Jugoslavien og om nødvendigt genoptage kontakterne til Slovenien, Albanien og Ungarn med henblik på fornyede drøftelser om oprettelse af flygtningelejre i de nævnte lande.

Endvidere vil regeringen på baggrund af det meget betydelige antal flygtninge og internt fordrevne, som opholder sig i Kroatien, overveje, om en del af den fremtidige danske hjælp skal gives med henblik på oprettelse af endnu en flygtningelejr i Kroatien. Fra dansk side vil der snarest blive taget kontakt med den kroatiske regering og UNHCR herom.

Den endelige rapport er netop blevet godkendt af Europa-Kommissionen.

Undersøgelsen viser, at der foretages ca. 200.000 passager ind og ud af Østersøen hvert år. I den vestlige del af Østersøen betyder det, at der hvert år dannes 36.000 t maskinslop, 19.500 t tankvaskevand samt et antal ton blandinger af olie, kemikalier og vand.

Det vil være rentabelt at bygge et anlæg i Nyborg, hvis den genraffinerede olie kan side-stilles med genraffineret olie, der kommer fra indenlandsk spildolie. Kommer anlægget i gang under tilfredsstillende økonomiske forhold, må det forudses, at lignende anlæg vil kunne eksporteres til en række andre lande.

De tilførte mængder af fast affald og spildevand sorteres og bortskaffes via de kommunale affaldsordninger eller sendes til destruktion på Kommunekemi A/S.

Et anlæg som det pågældende vil kunne nedbringe forureningen fra skibene i Østersøen ganske betydeligt. Forurening med olie og/eller kemikalier er den alvorligste forurening set fra et sundhedsmæssigt synspunkt. En del af denne forurening stammer fra skibene og de skibsrelaterede installationer. Det er derfor vigtigt at få denne forurening begrænset mest muligt. Det er endvidere vigtigt, at man hurtigt iværksætter sådanne projekter, da man må forudse en ikke ubetydelig vækst i skibsfarten i Østersøen.

### Svar (10/1 95)

#### Spm. nr. S 494

Til miljø- og energiministeren (28/12 94) af: **Niels J. Langkilde** (KF):

»Agtter ministeren at ændre Miljøministeriets bekendtgørelse nr. 1179 af 23. december 1993 om tilskud til bortskaffelse af spildolie, så der også gives tilskud til bortskaffelse af spildolie, der er indsamlet i udlandet eller stammer fra skibe?«

#### Begrundelse

Nyborg Kommune har netop med støtte fra EU under NORDSPA-programmet gennemført et projekt med det formål at undersøge mulighederne for at etablere et anlæg til behandling af affald fra skibe og skibsrelaterede installationer i den vestlige del af Østersøen, Storebælt og den sydlige del af Kattegat.

**Miljø- og energiministeren** (Svend Auken): Tilskudsordningen blev indført for at opretholde de eksisterende private indenlandske indsamlingsordninger for spildolie. Tilskuddet skulle kompensere for energiafgiften, der i forbindelse med gennemførelsen af det indre marked også kom til at omfatte spildolie, der anvendes til varmeproduktion. Ordningen finansieres ved en smøreolieafgift, der betales af danske forbrugere.

Ved at udvide ordningen til også at omfatte spildolie indsamlet i udlandet ville smøreolieafgiften blive anvendt som tilskud til bortskaffelse af udenlandsk opstået spildolie. Dette ville være i modstrid med de intentioner, der lå bag loven. Med hensyn til tilskud til bortskaffelse af spildolie opstået på skibe ville det administrativt være umuligt at afgøre, hvorvidt den oprindelige smøreolie var indkøbt i en dansk havn og dermed var belagt med smøreolieafgift eller i en

udenlandsk havn. Det blev derfor besluttet at holde spildolie fra skibe uden for tilskudsordningen.

Da der ikke er opstået en ny situation i forhold til, da loven blev vedtaget, har jeg ikke i øjeblikket intentioner om at ændre de gældende regler.

I forbindelse med forhandlingerne om tilskudsordningen blev spørgsmålet om genraffineret spildolie også drøftet. Reglerne blev udformet som en kompensationsordning for den energifgift, der skal betales ved forbrænding af olien i fjernvarmeværker, idet spildolien her er at sammenligne med almindelig fuelolie. Genraffineret olie kan således opnå tilskud på linje med anden spildolie, hvis det tilsvarende afbrændes i fjernvarmeværker. Hvis den genraffinerede olie anvendes til andet formål, skal der ikke betales energifgift, og der kan derfor heller ikke opnås tilskud.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at jeg har aftalt møde med Nyborgs borgmester for blandt andet at drøfte det i begrundelsen for spørgsmålet nævnte projekt vedrørende etablering af anlæg til behandling af affald fra skibe. Spørgsmålet om tilskudsordningen vil formodentlig blive drøftet i relation hertil.

Jeg kan endelig nævne, at jeg generelt tillægger arbejdet for et rent havmiljø høj prioritet, herunder naturligvis også arbejdet med at forhindre de i spørgsmålet omhandlede olieudslip.

#### Spm. nr. S 572

Til arbejdsministeren (6/1 95) af:  
**Brian Mikkelsen (KF):**

»Vil ministeren tage initiativ til at fjerne den konkurrenceforvridende forskelsbehandling, der i dag finder sted mellem offentlige og private arbejdsgivers bidrag til bedriftssundhedstjenesten (BST), for så vidt angår bidrag for det administrative personale?«

#### Begrundelse

Som det fremgår af Dansk Arbejdsgiverforenings skrift »Arbejdsmarkedspolitik Agenda« fra 15. december 1994, er private arbejdsgivere, der betaler til BST, tvunget til også at betale bidrag for det administrative personale. Denne

forpligtelse gælder ikke for de kommunale arbejdsgivere, der er tilsluttet BST.

#### Svar (16/1 95)

**Arbejdsministeren (Jytte Andersen):**  
BST-udbygningen er blevet til på baggrund af indstillinger fra Arbejdsmiljørådet, som består af arbejdsmarkedets parter. Dette gælder også 6. udbygning, som omfatter dele af det kommunale område.

Direktoratet for Arbejdstilsynet har over for mig oplyst, at Arbejdsmiljørådet ved sit møde den 16. maj 1990 besluttede at indstille til Arbejdsministeriet, at BST-pligten blev udvidet til bl.a. også at omfatte dele af social- og sundhedssektoren med plejehjem, institutioner for personer med vidtgående fysiske og psykiske handicap samt hjemmeplejen, som omfatter hjemmehjælp og hjemmesygepleje.

Direktoratet for Arbejdstilsynet har endvidere oplyst, at der i forbindelse med den følgende udarbejdelse af en ændring af BST-bekendtgørelsen blev nedsat et beregningsudvalg blandt andet med deltagelse af Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen. Ved møder afholdt i beregningsudvalget blev det oplyst, at tilsynsførende for hjemmehjælpere og sekretærer for hjemmesygeplejersker udelukkende udfører administrativt arbejde og er placeret i den kommunale administration. Da Arbejdsmiljørådet ikke havde indstillet kommunal administration til at blive omfattet af BST-pligten, blev disse personer ikke omfattet af BST-pligten og derfor ikke medtaget i de økonomiske konsekvensberegninger.

Administrativt personale, der i øvrigt er ansat på institutioner eller virksomheder, som er omfattet af BST-pligten, er BST-pligtige, således som det fremgår af Arbejdsministeriets bekendtgørelse nr. 323 af 19. maj 1993 om bedriftssundhedstjeneste.

Der er således ikke tale om konkurrenceforvridning, men om, at 6. BST-udbygningsetape ikke omfatter den kommunale administration generelt.

Jeg er imidlertid opmærksom på, at Dansk Arbejdsgiverforening nu ønsker en ændring af afgrænsningen af BST-pligten, således at det administrative arbejde på den enkelte virksomhed fritages for BST-pligten.

I den anledning kan jeg oplyse, at der under Arbejdsmiljørådet er nedsat en arbejdsgruppe til at behandle blandt andet dette spørgsmål.

Efter min opfattelse må udvalget have lejlighed til at gøre sit arbejde færdigt, så der kan blive skabt grundlag for at vurdere spørgsmålet om det administrative personales forhold til BST.

### Spm. nr. S 562

Til indenrigsministeren (5/1 95) af:

**Per Stig Møller (KF):**

»Vil ministeren meddele Københavns Kommune, at denne selvfølgelig ikke kan åbne sit af kommunen planlagte narkocenter på Forchammersvej på Frederiksberg, før domstolen har truffet afgørelse i den af Frederiksberg Kommune i den anledning anlagte sag?«

### Begrundelse

Københavns Kommune har besluttet at anvende sin af kommunen ejede bygning på Forchammersvej på Frederiksberg til narkocenter. Et sådant center kan ikke oprettes efter den gældende kommuneplan. Derfor har Frederiksberg Kommune protesteret mod Københavns Kommunes planer, men er blevet underkendt af Naturklagenævnet. Denne underkendelse har Frederiksberg Kommune indbragt for domstolene. Skønt domsforhandlingerne er i deres indledende stadium, fortsætter Københavns Kommune sin ombygning og vil ifølge Frederiksberg Bladet åbne sit narkocenter på Frederiksberg omkring den 1. marts. Dermed tilkendegiver kommunen, at den ikke tager de danske domstole alvorligt, hvorfor jeg hermed beder ministeren om som tilsynsmyndighed for kommunerne at henlede Københavns Kommunes opmærksomhed på, at den ikke bør åbne centret, før domstolenes afgørelse foreligger.

### Svar (13/1 95)

**Indenrigsministeren (Birte Weiss):**

Den 30. august 1993 nedlagde Frederiksberg Kommune i medfør af § 14 i planloven forbud mod, at der på ejendommen Forchammersvej 18, Frederiksberg Kommune, retligt eller faktisk etableredes forhold, der stred mod ejendommens anvendelse til beboelsesformål uden mulighed for anvendelse til erhverv, men med mulighed for anvendelse til børneinstitution.

Dette forbud indebar, at Københavns Kommunes planer om at benytte ejendommen som et center for behandling af HIV-positive/AIDS-ramte stofmisbrugere ikke kunne gennemføres. Københavns Kommune indbragte derfor forbudet for Naturklagenævnet.

Den 16. februar 1994 har Naturklagenævnet truffet afgørelse om, at forbudet ikke finder anvendelse på de af Københavns Kommune planlagte aktiviteter på ejendommen, da disse ikke indebærer en væsentlig ændring i den hidtidige anvendelse af ejendommen.

Denne afgørelse er af Frederiksberg Kommune ved stævning af 4. august 1994 indbragt for Østre Landsret.

Efter grundlovens § 63, stk. 1, kan offentlige myndigheders afgørelser indbringes for domstolene. En sådan indbringelse har ikke opsættende virkning.

Bestemmelsen i grundloven antages imidlertid ikke at være til hinder for, at der i lovgivningen fastsættes særlige regler om opsættende virkning. Sådanne bestemmelser følger imidlertid hverken af planloven eller retsplejeloven.

Københavns Kommune har således ikke tilsidesat lovgivningen ved at fortsætte med ombygningen af ejendommen, selv om Naturklagenævnets afgørelse er indbragt for domstolene.

Jeg har derfor ikke mulighed for at pålægge Københavns Kommune at indstille ombygningen af ejendommen, indtil landsrettens afgørelse foreligger.

### Spm. nr. S 528

Til justitsministeren (3/1 95) af:

**Poul Nødgaard (FP):**

»Vil ministeren tage initiativ til at oprette en specialgruppe inden for politiet, der kan foretage en effektiv indsats over for den omsiggribende hærværkskriminalitet i Høng?«

### Begrundelse

Spørgsmålet er relevant, fordi der i årets løb er blevet øvet hærværk for 100.000 kr. i en kommunal ungdomsskole, affyret ni pistolskud mod Høng Kommuneskole, skåret over 44 dæk op på postbiler på P&T's omdelingscentral i byen, lokalredaktionen for Kalundborg Folkeblad i

Høng er blevet raseret og har fået ødelagt udstyr for 200.000 kr., og natten til den 29. december 1994 gik det for anden gang ud over kommunens administrationsbygning.

Folketinget kan simpelt hen ikke være bekendt at svigte den lovlydige del af befolkningen i bekæmpelsen af kriminaliteten.

Befolkningen i Høng og omegn har brug for at få trygheden i deres dagligliv tilbage, og det tror spørgeren kan ske ved, at justitsministeren i samarbejde med politiet afsætter de nødvendige ressourcer, så der kan blive gjort effektivt op med dette kaos én gang for alle.

Der er god grund til, at ministeren og politiet nu udsteder sikre garantier til borgerne i Høng om en øget indsats for at komme hærværkskriminaliteten til livs.

### Foreløbigt svar (16/1 95)

**Justitsministeren (Bjørn Westh):**

Justitsministeriet har til brug ved besvarelsen af spørgsmålet anmodet Politimesteren i Slagelse om en udtalelse.

Når udtalelsen foreligger, vil Justitsministeriet vende tilbage til sagen.

### Spm. nr. S 564

Til skatteministeren (5/1 95) af:

**Pernille Sams (KF):**

»Vil ministeren i lyset af skattestigninger på 2 milliarder kroner årligt i forhold til løfterne fra skattereformen (amts- og kommuneskatter samt den ekstraordinære benzinafgiftsforhøjelse) oplyse, hvilke planer regeringen i den anledning har til at få nedbragt skatterne samt eventuelle planer om at reducere bruttoskatten på grund af den faldende ledighed som forudsat i skattereformen?«

### Svar (16/1 95)

**Skatteministeren (Carsten Koch):**

Det skal indledningsvis slås fast, at de reduktioner af de statslige personskatter, der blev vedtaget ved skattereformen, er gennemført som planlagt – også for 1995. Skattereformen udløser de skattelettelser, der er stillet i udsigt. Dette giver sig bl.a. udslag i, at personskatterne til sta-

ten efter de seneste skøn falder fra 91,4 mia. kr. i 1994 til 87,7 mia. kr. i 1995, samtidig med at de skattepligtige indkomster ventes at vokse med næsten 4 pct. fra 1994 til 1995.

Endvidere ventes de samlede personskatter (inkl. de højere kommuneskatter) opgjort i pct. af BNP at falde fra 24,8 pct. i 1994 til 23,8 pct. i 1995 og yderligere til 22,7 pct. i 1996, jf. Økonomisk Oversigt, dec. 1994 fra Økonomiministeriet.

Forhøjelsen af de kommunale udskrivningsprocenter i 1995 medfører et forøget kommuneskatteprovenu på ca. 1,7 mia. kr. Det har imidlertid intet med skattereformen at gøre. En væsentlig del af forklaringen er, at primærkommunerne har budgetteret med et lavere udskrivningsgrundlag end staten og amterne. Havde primærkommunerne budgetteret på samme grundlag som amterne for 1995, havde de i stedet for skattestigninger kunnet nedsætte udskrivningsprocenterne, således at der ikke havde været tale om nogen stigning i de samlede kommunale skatter.

Regeringens udgangspunkt for de kommende kommuneforhandlinger vil derfor være, at der i de kommende år skal være ro om de kommunale skatter, og regeringen vil overveje, hvordan det kan sikres, at kommende aftaler med kommuner og amtskommuner bliver overholdt.

Den foreslåede ekstraordinære forhøjelse af benzinafgiften pr. 1. januar 1996 skal ses i lyset af, at den tyske benzinafgift er blevet forhøjet mere end ventet ved skattereformens vedtagelse. Det blev allerede på daværende tidspunkt stillet i udsigt, at Danmark på dette område vil følge Tyskland.

Hvad angår arbejdsmarkedsbidraget, er der frem til 1998 lagt loft over det samlede bidrag, hvor loftet svarer til de bidragssatser, der var forudsat ved skattereformens vedtagelse.

Bidragsprovenuet fordeles mellem de tre fonde, således at aktiveringsfonden og sygedagpengefonden først fyldes op, hvorefter det resterende provenu tilfalder dagpengefonden, der finansierer arbejdsløshedsdagpengene.

Hvis fonderne under ét er fuldt finansierede uden særligt statsbidrag før udgangen af 1998, vil bidragssatserne blive nedsat, således at der ikke opstår overskud i fondene. Med de gældende regler for aktivering m.v. skønnes der at være balance ved et ledighedsniveau på ca. 275.000 i 1997.

Regeringen indfrier således fuldt ud de løfter, der blev givet i forbindelse med skattereformen.

**Spm. nr. S 526**

Til arbejdsministeren (3/1 95) af:

**Helge Sander (V):**

»Vil ministeren sikre, at skånejob, der bedst kan klares i hjemmet af f.eks. handicappede, ikke umuliggøres af lovgivningen?«

**Begrundelse**

Ifølge de almindelige bestemmelser i standardkontrakten for lejligheder i almennyttigt boligbyggeri må disse lejligheder kun benyttes til beboelse (§ 7, stk. 1).

Der er eksempler på, at en hjemmesyerske er blevet sat ud af sin almennyttige bolig, og en anden person er blevet nægtet en opkobling til en virksomhed, således at et arbejde kunne udføres på en privat pc i hjemmet.

Reglerne i § 7, stk. 1, håndhæves sikkert meget forskelligt rundt om i landet, men i relation til den aktuelle debat, hvor eksempler som ovenstående er blevet draget frem af virksomheder som løsningsmuligheder, ønsker spørgeren problemet afklaret.

**Svar (11/1 95)**

**Arbejdsministeren (Jytte Andersen):**

Der henvises i begrundelsen for spørgsmålet til de almindelige bestemmelser i standardkontrakten for lejligheder i almennyttigt boligbyggeri, ligesom der gives et eksempel på, at en hjemmesyerske er blevet sat ud af sin almennyttige bolig.

Boligministeriet har oplyst følgende:

»Efter Boligministeriets opfattelse er f.eks. hjemmesyerskebeskæftigelse og lignende virksomhed i hjemmet, som ikke er generende for de øvrige beboere, som udgangspunkt ikke at betragte som en erhvervsmæssig udnyttelse af det lejede. Den nævnte virksomhed vil derfor normalt ikke kunne begrunde en ophævelse af lejemålet.

Den endelige afgørelse af, om der i det konkrete tilfælde er tale om erhvervsmæssig udnyttelse af et beboelseslejemål, og om udnyttelsen kan medføre adgang for udlejer til at ophæve lejemålet, henhører dog under domstolene.

De gældende bestemmelser giver efter Boligministeriets opfattelse ganske vide rammer for udførelse af skånejob i hjemmet.

Boligministeriet har imidlertid kun begrænset viden om, hvorledes bestemmelserne forvaltes af boligselskaberne. Boligministeriet vil derfor tage kontakt til Boligselskabernes Landsforening (BL) med henblik på en drøftelse af problemstillingen, herunder om der er behov for, at boligselskaberne orienteres nærmere herom.«

Jeg har anmodet Boligministeriet om at blive orienteret om drøftelsen med Boligselskabernes Landsforening, og jeg finder ikke grundlag for på nuværende tidspunkt at foretage videre.

**Spm. nr. S 575**

Til arbejdsministeren (6/1 95) af:

**Helge Sander (V):**

»Finder ministeren det i overensstemmelse med artikel 20 i verdenserklæringen om menneskerettighederne, at SiD i Viborg har indledt en blokade mod møbelfirmaet Selta i Viborg med den hensigt at opnå en eksklusivaftale?«

**Begrundelse**

Artikel 20 i verdenserklæringen om menneskerettigheder vedtaget på FN's generalforsamling i 1948, og som er tiltrådt af Danmark, siger i stk. 2: »Ingen kan tvinges til at være medlem af en forening.«

Hensigten med en blokade mod en virksomhed og dens medarbejdere er gennem økonomisk og psykisk udmatning at opnå det ønskede resultat – her en eksklusivaftale, som påbyder medlemskab af SiD-Viborg i fremtidige ansættelser.

Hvis artikel 20 i menneskerettighedserklæringen skal tages for pålydende, så må en eksklusivaftale være i strid hermed og blokaden ulovlig.

**Svar (13/1 95)**

**Arbejdsministeren (Jytte Andersen):**

Verdenserklæringen, som har karakter af en resolution, regulerer på dette punkt de samme spørgsmål som en række andre konventioner m.v. og indeholder formuleringer, som delvis kan genfindes i disse. Jeg er ikke bekendt med autoritative fortolkninger af verdenserklærin-

gen på dette område, men f.eks. er der i ILO taget stilling til, om eksklusivaftaler er forenelige med foreningsfriheden. Efter ILO's opfattelse tager ILO's konvention ikke stilling til spørgsmålet, men overlader afgørelsen til national ret. Det er min opfattelse, at verdenserklæringen bør fortolkes på samme måde.

#### Spm. nr. S 576

Til arbejdsministeren (6/1 95) af:  
**Helge Sander (V):**

»Mener ministeren, at konflikten på møbelfabrikken Selta i Viborg er lovlig i forhold til en domsafsigelse fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i 1981, hvor domstolen underkendte en eksklusivaftale vedrørende tre jernbanearbejdere ved British Rail i England?«

#### Begrundelse

Dommen fra 1981 fastslog, at der forelå en tilsidesættelse af de tre medarbejderes rettigheder med hensyn til »den negative organisationsfrihed« og dermed en overtrædelse af den europæiske menneskerettighedskonventions artikel 11.

Analogt hertil kan fremtidige ansættelser derfor heller ikke gøres afhængige af et tvungent medlemskab af en bestemt forening – i dette tilfælde SiD i Viborg.

Set i lyset heraf må det efter spørgerens opfattelse være ulovligt at iværksætte en konflikt med henblik på opnåelse af en eksklusivaftale indeholdt i en eventuel overenskomst.

#### Svar (13/1 95)

**Arbejdsministeren (Jytte Andersen):**

Afgørelsen fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, som spørgeren refererer til, vedrørte spørgsmålet om anvendelse af eksklusivbestemmelser over for allerede ansatte medarbejdere. Den danske foreningsfrihedslov blev vedtaget for at bringe dansk ret i overensstemmelse med denne afgørelse. Jeg må således lægge til grund, at Folketinget har taget stilling til konsekvenserne af afgørelsen.

Hvad angår spørgsmålet om den konkrete konflikts lovlighed, er det et spørgsmål, der må afgøres ved domstolene, i dette tilfælde Arbejdsretten, jf. lov om Arbejdsretten § 9, stk. 1, nr. 4 og 5.

#### Spm. nr. S 506

Til boligministeren (2/1 95) af:

**Villy Søvnald (SF):**

»Mener ministeren, at rejseomkostninger ved deltagelse i kommissions- og udvalgsarbejde i Boligministeriet ligger inden for formålet med tilskud i medfør af boligreguleringslovens § 61, stk. 1?«

#### Foreløbigt svar (10/1 95)

**Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):**

Jeg kan oplyse, at Grundejernes Investeringsfond efter boligreguleringslovens § 61, stk. 1, kan yde tilskud til oplysning, kurser og informationsvirksomhed for ejere og lejere inden for en årlig ramme på 3 mio. kr.

Da investeringsfonden er blevet bedt om at redegøre for baggrunden for, at fonden har besluttet at lade rejseomkostninger ved deltagelse i kommissions- og udvalgsarbejde i Boligministeriet være omfattet af ovennævnte formål, vil jeg afvente fondens redegørelse, inden jeg udtaler mig om beslutningen. Jeg vil således vende tilbage med et endeligt svar, når redegørelsen foreligger.

#### Spm. nr. S 507

Til boligministeren (2/1 95) af:

**Villy Søvnald (SF):**

»Kan ministeren give nogen forklaring på, at bestyrelsen i Grundejernes Investeringsfond har besluttet, at rejseomkostninger ved deltagelse i kommissions- og udvalgsarbejde i Boligministeriet er berettiget til tilskud efter boligreguleringslovens § 61, stk. 1?«

**Begrundelse**

Man må formode, at Boligministeriet afholder disse udgifter i forbindelse med de nedsatte udvalg og kommissioner.

**Foreløbigt svar (10/1 95)**

**Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):** Grundejernes Investeringsfond er blevet bedt om at redegøre for baggrunden for den pågældende beslutning. Jeg vil vende tilbage med et endeligt svar, når redegørelsen foreligger.

**Spm. nr. S 558**

Til undervisningsministeren (5/1 95) af:

**Ulla Tørnæs (V):**

»Vil ministeren tage skridt til at nedlægge den kostbare skolepraktik i anledning af, at der er udsigt til mangel på praktikanter inden for flere og flere fagområder?«

**Begrundelse**

Udviklingen er løbet fra behovet for den praktikpladskompenserende undervisning på erhvervsskolerne, der blev indført som en slags nødordning i 1992.

I 1994 oprettede erhvervslivet omkring 38.000 praktikpladser, og på en række områder har der den seneste tid været mangel på praktikanter, samtidig med at en række elever har fået den kostbare praktikpladskompenserende undervisning på erhvervsskolerne – en undervisning, hvor hver elev koster 400.000 kr. eller det samme som en lægestuderende.

Med en stigende efterspørgsel efter elever sammen med et fortsat fald i ansøgere til erhvervsuddannelserne må problemet forventes at blive stadig større.

For at sikre, at erhvervslivet fortsat kan få tilstrækkeligt med praktikanter, og at der ikke vil være ubesatte praktikpladser, bør den praktikpladskompenserende undervisning nedlægges.

**Svar (16/1 95)**

**Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):** I december 1995 udløber det politiske praktikpladsforlig, som bl.a. omfatter skolepraktik. Af hensyn til virksomheder og elever samt de administrative ordninger for skoler og AER bør retsstillingen pr. 1. januar 1996 være kendt fra begyndelsen af skoleåret 1995-96.

Undervisningsministeriet har derfor i 1994 udarbejdet en rapport »Skolepraktik – erfaringer 1993-94 – debat om fremtidige muligheder på praktikpladsområdet«. Rapporten har i november-december 1994 været til høring hos Erhvervsuddannelsesrådet, de faglige udvalg, erhvervsskolerne m.fl.

På baggrund heraf vil jeg inden længe komme med et udspil til, hvad der bør ske, når det politiske forlig udløber.

Men selv om det er glædeligt, at vi er godt på vej til at få løst mangelen på praktikpladser, må jeg dog gøre opmærksom på, at der ifølge ministeriets seneste opgørelse af praktikpladssituationen var 7.479 praktikpladssøgende ultimo november 1994. På samme tidspunkt var der 163 ubesatte praktikpladser.

Jeg skal ikke på nuværende tidspunkt foregribe indholdet i mit udspil, men jeg vil dog gerne sige, at efter min opfattelse bør alle unge tilbydes en uddannelse, og alle unge, der er begyndt på en uddannelse, og som lever op til uddannelsens krav, bør have mulighed for at afslutte uddannelsen.

**Spm. nr. S 559**

Til undervisningsministeren (5/1 95) af:

**John Vinther (KF):**

»Vil ministeren oplyse, om den i besvarelsen af spørgsmål nr. S 469 omtalte undersøgelse rent faktisk er iværksat og i bekræftende fald, hvornår denne forventes afsluttet? Ligeledes ønskes oplyst, hvad der nøjagtigt er emnet for den pågældende undersøgelse.«

**Begrundelse**

I besvarelsen af spørgsmål nr. S 469 anføres, at Undervisningsministeriet har iværksat en undersøgelse af årsagerne til aktivitetsnedgan-



gen på merkonområdet, og at ministeriet ikke vil foretage sig noget med henblik på kvalitetssikring, forinden denne undersøgelse er tilendebragt.

### Svar (16/1 95)

**Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):** Undersøgelsen er iværksat i oktober 1994.

Undersøgelsesresultatet forventes at foreligge i april 1995. Det vil i første omgang blive forelagt for Rådet for Åben Uddannelse.

Det er formålet med undersøgelsen at afdække årsagerne til den vigende tilgang og på den baggrund pege på relevante forslag, herunder initiativer, som Undervisningsministeriet kan formidle til skolerne og de rådgivende organer.

Baggrunden for undersøgelsen er regeringens politik om at øge udbudet af uddannelsespladser til voksne, herunder pladser på åben uddannelse på erhvervsskolerne.

og kræfter på uddannelsen, foruden at de i vidt omfang selv afholder udgifterne i forbindelse med undervisning og læremidler.

Den næste sag på dagsordenen var:

### 2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 29:

**Forespørgsel til statsministeren lom regeringens planer for udviklingen af velfærdssamfundetl.**

Af Holger K. Nielsen (SF) og Steen Gade (SF). (Forespørgslen anmeldt 11/1 95).

**Anden næstformand (Henning Grove):**

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

### Spm. nr. S 560

Til undervisningsministeren (5/1 95) af: **John Vinther (KF):**

»Hvilke vilkår for de studerende på merkonomuddannelsen er det, ministeren i besvarelsen af spørgsmål nr. S 470 har i tankerne?«

Den næste sag på dagsordenen var:

### 3) Første behandling af lovforslag nr. L 111: Forslag til lov om ændring af færdselsloven.

Af trafikministeren (Jan Trøjborg). (Fremsat 11/1 95).

Lovforslaget sættes til forhandling.

### Begrundelse

I besvarelsen af spørgsmål nr. S 470 anfører ministeren som begrundelse for ikke at hæve egenbetalingen for de merkonomstuderende, at vilkårene for de studerende i forvejen er temmelig krævende. Dette bibringer spørgeren opfattelsen af, at ministeren blandt andet anser holdstørrelserne for en medvirkende årsag til forringelsen af de studerendes vilkår.

### Forhandling

**Erling Christensen (S):**

Det foreliggende lovforslag er en opsamling, jeg havde nær sagt opfejning af enkelte spørgsmål for at sikre en aktuel opdatering af færdselsloven. Man kan se, at der en særlig hensyntagen til de handicappedes muligheder for at færdes i trafikken.

Socialdemokratiet støtter selvfølgelig de gode initiativer, der er i lovforslaget, og på CD's vegne skal jeg også give støtte til lovforslaget, da CD's ordfører ikke kan være til stede.

Jeg har også noteret mig de problemer omkring de lukkede øvelsespladser, der er nævnt i bemærkningerne. Jeg støtter hermed ministerens ønske om behov for at få en godkendelsesordning for disse pladser, så vi får styr på de ting. Enkelthederne må vi så se på under udvalgsarbejdet.

### Svar (16/1 95)

**Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):**

Da jeg i mit svar karakteriserede de merkonomstuderendes vilkår som temmelig krævende, tænkte jeg på, at de fleste merkonomstuderende har en fuld arbejdsuge og derudover bruger tid